

ଦ୍ଵଂସଦୂତ ।

ଶ୍ରୀ ରୂପଗୋସ୍ଵାମିଙ୍କ ବରପତ୍ର ।

ଅଧୁନା

ପ୍ରଣୋଦ୍ଧୃତ ହୋଇ

ଶ୍ରୀ ଅଭିରାମଚନ୍ଦ୍ରଦାସଙ୍କ ଦ୍ଵାରା

ଅରୁଣୋଦୟ ଯନ୍ତ୍ରାଳୟର ମେନେଜରେ

ପ୍ରସ୍ତୁତକାର୍ଯ୍ୟ

ପ୍ରକାଶିତ ।



CUTTACK

PRINTED BY N N SAHOO

AT THE ARUNODOY PRESS

1909

ଦଂସଦୂତ ।

ଦୁର୍ଲ୍ଲଭଂ ବ୍ରହ୍ମାଣୋ ଦଳତହରତାଳଦୁଃଖଦରଂ
ଜବାସୁଷ୍ପଶେଣୀ-ରୁଚରୁଚର ପାଦମୁନତଳଃ ।
ତମାଳଶ୍ୟାମାଙ୍ଗୋ ଦରଦୃଃତଳାଳାସୁତମୁଖଃ
ପରାଜନାଶ୍ରେଣଃ ଝୁରୁରୁ ହୃଦ ମେ ବୋଧପି ପୁରୁଷଃ । ୧ ।

ସ୍ବମ ବଙ୍ଗଳାଣୀ ।

ବିଦଳତ ହରତାଳଦୁଃଖଦର କଟିରେ ବସନ ଯାଇ ।
ଜବାସୁଷ୍ପଶେଣୀ ରୁଚରୁଚର ସେ ପାଦତଳ ମନୋହର ।
ତମାଳସଦୃଶ ଶ୍ୟାମ ଅଙ୍ଗ ଦରଦାସ ଶୋଭିତ ଅଧର ।
ପରମ ଅନନ୍ଦ ଧାମ ସେ ଅଟନ୍ତି ହୃଦେ ଝୁରନ୍ତୁ ସେ ମୋର । ୧ ।
ଯଦା ଯାତୋ ଗୋପୀହୃଦୟମଦନୋ ନନ୍ଦସଦନା-
ନୁକୁନ୍ଦୋ ଗାଞ୍ଜନ୍ୟାସ୍ତନୟମନୁବନ୍ଧୁଧୂସୃଣଂ ।
ତଦାମାତୃଜିନ୍ତ୍ରାସରତ ଘନଦୃଷ୍ଟିପରଚର୍ଯ୍ୟେ-
ରଗାଧାୟାଂ ବାଧାମୟପୟସି ରାଧା ବିରହଣୀ । ୨ ।
ଗୋପୀଙ୍କ ହୃଦୟ-ମଦନ ମୁକୁନ୍ଦ ଅଳ୍ପରସଙ୍ଗକୁ ପାଇ ।
ନନ୍ଦସଦନରୁ ମଧୁରୁବନକୁ ଯେବେ ଗଲେ ଭୁବ୍ଧ ହୋଇ ।
ସେବାଳେ ଜବିତ୍ତରଜ୍ଜିଣ ଅଗାଧ ବାଧା-ଜଳ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଯହିଁ ।
ସେହି ଚନ୍ଦ୍ରା ସରତରେ ବୁଡ଼ିଗଲେ ରାଧା ବିରହଣୀ ହୋଇ । ୩ ।
କଦାଚିତ୍ ଖେଦାଗ୍ନିଂ ବିଘଟୟିତୁମନ୍ତ୍ରାନ୍ତତପସୋ
ସଦ୍ଭାଜିଭଲେଭେ ତରଳଳମନା ଯାମୁନତଟୀଂ ।
ଚରଦସ୍ୟାସ୍ତେ ତ୍ବଂ ପରଚିତକୁଟୀରବକଳନା-
ଦବସ୍ତ୍ରାଂ ତସ୍ତ୍ରାଭଝୁଟମଥ ସୁଶୁପ୍ତେଃ ପ୍ରୟସଣୀଂ । ୪ ।

ବିରହଅନଳ ମାନସରୁ ଲିଭାଇବାକୁ ବାଞ୍ଛି ବସୋଷ ।
 ତଷଳ ଚିତ୍ତରେ ଯମୁନାତୀରକୁ ଗଲେ ସେନ ସହଚର ।
 ତହିଁ ପୂର୍ବପରିଚିତ କୁଞ୍ଜକୁଟୀ ଦେଖି ଗତଭାବ ଚନ୍ଦ୍ର ।
 ବିମୋହିତା ହୋଇ ସୁପ୍ତପ୍ରଭାବକୁ ଲଭିଲେ ଭ୍ରମଦୁହୁତ । ୩ ।

ତଦା ଜଷ୍ଟନାଙ୍ଗୀ କଳତନଳନାୟକକୁଲିଃ
 ପରାଶାହାର ପ୍ରେମାମକୁଶଳଯୁତାଶକ୍ତଦୟୈଃ ।
 ଦୃଶ୍ୟମୋଗମୀଶ୍ଚକୃତମିହିରପୁଣିଲହର-
 ବିଲୀନା ଧୂଳିନାମୁପରି ପରିବଦ୍ରେ ପରିଜନୈଃ । ୪ ।

ଜଷ୍ଟନଶରୀର ଦେଖି ଶ୍ରୀମତୀର ସଖୀମାନେ ବେଢ଼ି ରହୁ ।
 ନଳିନୀଦଳରେ ବସିଲେ ସଖୀରେ ତେଜନା ହୋଇବାପାଇଁ ।
 ମୃଣାଳପତ୍ୟାରେ ଶୁଆଇ ଶୁଆକୁ ଅକୁଶଳ ଚନ୍ଦ୍ରା ବର ।
 ବରନ୍ତେ ସ୍ନେହନ ବହୁ ନେହିଁ ବନ ବଢ଼ିଲା ଯମୁନାବାର । ୫ ।

ତତସ୍ତାଂ ନ୍ୟସ୍ତ୍ରାଙ୍ଗୀମୁରସି ଲଳିତାୟାଃ କମଳନା-
 ପଲ୍ଲବୈଃ କାଳିନୀସଲିଳଶିଶିରୈବୀଜିତଚନ୍ଦ୍ରଂ ।
 ପରାବୃତ୍ତଶ୍ଵାସାକୁରକଳିତକଣ୍ଠାଂ କଳୟତା
 ସଖୀସନ୍ଦେହାନାଂ ପ୍ରମଦଭରଣାଳୀ ଧୂଳିରବୁତ୍ । ୬ ।

ତତ୍ତୁଁ ଶ୍ରୀମତୀଙ୍କ ଲଳିତା ଶୁଦ୍ଧି ଅଭିନୀତ ରଖିବର ।
 ପଦୁପସ୍ଥେ ଲର ସିଂହ କାଳିନୀର ବସନ୍ତେ ବେଢ଼ି ସଜାଣ ।
 ବହୁ କଣ୍ଠେ ଶ୍ଵାସ ହୁଅନ୍ତେ ପ୍ରକାଶ ବିଶୋଷର ଦେଖି ଏହା ।
 ସ୍ଵକଳ ସଜନୀ ପ୍ରମୋଦରେ ଧୂଳି ରଚିଲେ ବହୁ ଉପାହା । ୭ ।

ନିଧାୟାଙ୍କେ ପଙ୍କେରୁହଦଳବିଟକସ୍ୟ ଲଳିତା
 ତତୋ ଶୁଧାଂ ନୀରହରଣସରଣୌ ନ୍ୟସ୍ୟ ତରଣୌ ।
 ମିଳନ୍ତଂ କାଳିନୀଧୂଳିନରୁବ ଖେଳାସ୍ତତମତଂ
 ଦଦର୍ଶାସ୍ତେ କଞ୍ଚନଧୂରବରୁତଂ ସ୍ଵେତଗରୁତଂ । ୮ ।

ପଙ୍କଜପତର ଶେଷରେ ସଜ୍ଜର ଶୁଆଇଣ ଶ୍ରୀମତୀଙ୍କ ।

ଦଂଷ୍ଟଦୂତ ।

ଅତିବାକୁ ଜଳ ଚନ୍ଦ୍ର ଚରକାଳ ଲଳିତା କରୁଁ ଗଢ଼ିତ ।
 କାଳିନୀଧୁଳିନୀସ୍ଥାନେ ମଧୁସୂନ କରି କରୁଛୁବଗତି ।
 କରେ ଏକ ଶ୍ରେଷ୍ଠଦଂଷ୍ଟକୁ ଅଗ୍ରତ ଦେଖିଲେ ମେଢ଼ୁ ଚଢ଼ିତ । ୨ ।
 ଚଦାଲେକପ୍ରେକୋଟ୍ପୁଷିତଦୁଦୟା ସାଦରମସୌ
 ପ୍ରଣାମଂ ଶଂସନ୍ତୀ ଲଘୁ ଲଘୁ ସମାସାଦ୍ୟ ସବଧଂ ।
 ଧୃତୋଜ୍ଜ୍ଵା ସଦେହା ଦରସଦସି ସନ୍ଦେଶଦରଣେ
 ବରଂ ଦୂତଂ ମେନେ ଚମତିଲଳିତଂ ଦନ୍ତ ଲଳିତା । ୩ ।
 ଲଳିତା ସେ ଦଂଷ ଲେକନେ ଦରସମାନସ ବିଷ୍ଣୁ ହୋଇ ।
 କରି ନମସ୍କାର ପୁଣି ପୁଣି ତାର ନିକଟେ ହୋଇଲେ ଯାଇଁ ।
 ହୋଇ ଉତ୍ତରୀତା ଦେବାକୁ ବାରତା ତା ହାତେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣପାଶେ ।
 ମଣିଲେ ପ୍ରଧାନ ଦୁଇକର ମାନସରେ ସେ ଲଳିତଦଂଷେ । ୪ ।
 ଅମର୍ଷିତ୍ ପ୍ରେମେର୍ଷାଂ ସପଦ ଦଧତା ଦଂଷମଥନେ
 ପ୍ରବୁତ୍ତ ଦଂଷାୟ ସ୍ଵମଇଲଗିତଂ ଶଂଠେରୁ ମସୌ ।
 ନ ତସ୍ୟା ଦୋଷୋଽୟଂ ଯଦ ତ ବିଦୁର୍ନଂ ପ୍ରାର୍ଥିତବତୀ
 ନ କସ୍ମିନ୍ ବିଶ୍ଵମ୍ ବିଶଦ୍ଵ ଦରଭକ୍ତିପ୍ରଣୟିତା । ୫ ।
 ଶୁଦ୍ଧିଗଲେ ଦର ଏହି କୋଧ ଧର ଲଳିତା ସଜନୀ ଦଂଷ-
 ଅଗେ ଅପଶାର ବସଣନିକର କଲେ ବେମେ ପରକାଶ ।
 ପଶିଅଗେ ଦୁଃଖ କହୁବାରୁ ତାଙ୍କଠାରେ ଦୋଷ ନ ବିଚାର ।
 ଦରଭକ୍ତି ଜଳ କରନ୍ତି ସମାନ ବିଶ୍ଵାସ ସକଳଠାର । ୬ ।
 ପବିତ୍ରେଷୁ ପ୍ରାପ୍ତେ ବିରଚୟସି ତୋଷେଷୁ ବସନ୍ତଂ
 ପ୍ରମୋଦଂ ନାଲୀକେ ବଦସି ବିଷଦାୟା ସ୍ଵୟମସି ।
 ଚତୋଽହଂ ଦୁଃଖାର୍ତ୍ତ ଶରଣମବଳା ଭୂଂ ଗତବତୀ
 ନ ଭିଷା ସମୁଷ୍ଠେ ବ୍ରଜତି ହି କଦାଚିତ୍ ବିଫଳତାଂ । ୭ ।
 କହଲେ ହେ ଦଂଷ ଭୁମ୍ଭେ କର ବାସ ନିର୍ଜଳ ସଳଳ ଦେଖି ।
 ଶଶ୍ଵେ ପଦ୍ମନାଳ ପାଇଲେ କବଳ ହୁଅ ଅଭଗସ୍ତୁ ସୁଖୀ ।

ବିଷଦ ଶରୀର ଅଟଇ ତୁମ୍ଭର ଏହା ଦେଖି ଦୁଃଖ କହେ ।
ଉତ୍ତମପାତ୍ରରେ ପ୍ରାର୍ଥନା ଯେ କରେ କେବେ ତା ବିପତ୍ତି ନୋହେ । ୧

ଚରଂ ବିଷ୍ଣୁ ତ୍ୟାହ୍ନଂ ବିରହଦହନଜ୍ଞାନାବିକଳାଃ
କଳାବାନ୍ ସାନନ୍ଦଂ ବସନ୍ତ ମଧୁସୂୟାଂ ମଧୁରପୁଃ ।
ଚନ୍ଦେତଂ ସନ୍ଦେଶଂ ସୁମନସି ସମାଶ୍ରେୟ ନିଶ୍ଚଳଂ
ଭବନ୍ ସ୍ଥିତଂ ତସ୍ୟ ଶ୍ରବଣପଦବୀଂ ସଙ୍ଗମୟତୁ । ୧୦ ।

ହେ ହଂସ କପଟୀ ହରି ଆମ୍ଭଙ୍କୁଟି ବିରହଅନଳେ ଦେଇ ।
ଚର ବିହରଣ କରି ସନ୍ତୋଷେଣ ରହଲେ ମଧୁସୁ ଯାଇଁ ।
ସେଦେନି ଆମ୍ଭର ଏହି ଦୁଃଖୀର ମନେ ଦେନି ଯାଅ ତୁମ୍ଭେ ।
କହକ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣପ୍ରବଣେ ଅବଶ୍ୟ ଏହା ଜଣାଉଛୁ ଆମ୍ଭେ । ୧୦ ।

ନିରସ୍ତପ୍ରଭୁତ୍ବଂ ଭବତୁ ଭବତୋ ବର୍ମ୍ମ ନ ଶିବ
ସମୁତ୍ତିଷ୍ଠ ସ୍ଥିତଂ ମନସି ନୁଦମାଧାୟ ସଦୟଂ ।
ଅଧସ୍ତାଭାବନ୍ତୋ ଲଭୁ ଲଭୁ ସମୁତ୍ଥାନନୟନି-
ର୍ବଚନ୍ତଂ ବାସନ୍ତଂ କ୍ରୁରୁକଦରଳା ଗୋପଶିଖରୀ । ୧୧ ।

ହେ ହଂସ ତୁମ୍ଭର ନିର୍ବିଘ୍ନେ ମଙ୍ଗଳ ହେଉ ଯିବା ପଦଶରେ ।
ଉଡ଼ିଯାଅ ମନେ ମୋଦ ବହୁ ତୃପ୍ତି ଦୟା ବହୁ ଅମ୍ଭଠାରେ ।
କଉତୁକପ୍ରେୟ ଗୋପଶିଖରତୟ ମନବେଗେ ଧାଇଁଧାଇଁ ।
ଉଦ୍ଧୃତୁଷ୍ଠେ ହୋଇ ଗୋଡ଼ାଇବେ ତହିଁ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଦେଖିବାପାଇଁ । ୧୧ ।

ବିଶୋଭେତ୍ ସୋଫ୍ଟସୌ କଠିନମଘନା ଦାନପଘନା
ସୟା ନତ୍ୟେ ଚୂର୍ଣ୍ଣଂ ପଶୁପରମଶୀଳାବିପଦଃ ।
ତୟା ଗନ୍ତବ୍ୟା ତେ ନିଶ୍ଚଳ ଜଗଦେକପ୍ରଥୁତୟ
ପଦବ୍ୟା ଭବ୍ୟାନାଂ ଘନକ ବିଳ ଦାସାର୍ଦ୍ଧନଗରୀ । ୧୨ ।

ବିଶୋରଶେଖର ପତି ଗୋପୀଙ୍କର ନିର୍ଦୟ ଅନ୍ତରସଙ୍ଗେ ।
ଯେଉଁ ପଥେ ଗଲେ ମଧୁରକୁ ହେଲେ ବିଗୁର ମାନସେ ବେଗେ ।
ଜଗତ୍ତୃଣ୍ୟାତ ଅଟଇ ସେ ପଥ ହେ ଭବ୍ୟଘନକ ଦେନ ।

ଦଂଷ୍ଟଦୂତ ।

ସେହି ପଥେ ଚଳନ୍ତିବ ମଧୁପୁରୀ ନ ବୁଝିବ ଏଥେ ଅନୁ । ୧୨ ।

ଗଲଦୁଷ୍ଟାସାଧୁରୁ ଚଧବଲଗଣ୍ଡା ମୁଗଦୁଗୋ

ବିଦୁୟନ୍ତେ ଯଦି ପ୍ରବଳମଦନାବେଶବିବଶାଃ ।

ଭୟା ବିଜ୍ଞାତବ୍ୟା ଦରବରଣସଙ୍ଗପ୍ରଣୟିନୋ

ଧ୍ରୁବ ସା ଚକ୍ରାଙ୍ଗୀ ରଘୁସଖ ଶତାଙ୍ଗସ୍ୟ ପଦସା । ୧୩ ।

ଦେ ଦଂଷ୍ଟ ସେଦନଯୋଗୋ ଶ୍ଵେତବର୍ଣ୍ଣ କର ଗଣସୁଲ ଗୋପୀ ।

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଚରଣ ଚନ୍ଦ୍ର ଶିଶୁରଣ ସହଚେ ହୋଇ ସନ୍ତାପୀ ।

ଯେଉଁପଥେ ଦର ଅସିବା ବିଶ୍ଵର ସଦା ବସିଥିବେ ଜଗି ।

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଚରଣ ଥୁବ ଚକ୍ରଧାର ନନ୍ଦିବ ସେ ପଥ ବେଗୀ । ୧୪ ।

ପିବନ୍ ଜମ୍ବୁଶ୍ୟାମଂ ମିହିବଦୁହିତୁବ୍ୟାର ମଧୁରଂ

ମୃଣାଲୀର୍ଭୁଜାନୋ ହ୍ରମତରବଳାକୋମଳରୁଚଃ ।

କ୍ଷଣଂ ଦୁଷ୍ଟପ୍ରିୟୁନିବିଜ୍ଞବିଷ୍ଠେ ଶାସ୍ତିନ ସଖେ

ସୁଖେନ ପ୍ରସ୍ଥାନଂ ରଚୟତୁ ବବାନ୍ ବୁଝିନଗରେ । ୧୫ ।

ଜାନୁପର ଗାଳ ଯମୁନାର ଜଳ ମଧୁର ତା ପାନକର ।

ଶଶିକଳା ଭୁଲ ମୃଣାଳ ବବଳ କର ଚିତ୍ତେ ତୋଷଧର ।

ନିବିଜ୍ଞ ଗହଳ ଅଟେ ଯାର ଡାଳ କ୍ଷଣେ ବସି ସେ ଭରୁରେ ।

ଦଂଷ୍ଟ ମଧୁପୁର ଯିବାକୁ ବିଶ୍ଵର କରବ ସୁଖମନରେ । ୧୬ ।

ବଳାଦାଢ଼ନନ୍ତ୍ରୀ ରଥପଥୁବମର୍ତ୍ତୁରଦେଳତଂ

ବିଦୁସଦାଶ୍ଵଶତଭରନ୍ୟସୌ ଯେନ ରମଣଂ ।

ତମାଦୌ ପଦ୍ମାନଂ ରଚୟ ଚରତାର୍ଥା ବବତୁ ତେ

ବରଜନ୍ତ୍ରୀ ସଞ୍ଜୋପର ପରମଦଂସସ୍ତ୍ରିତରସଂ । ୧୭ ।

ଅଗ୍ନିଥୁବା ରଥ ଅର୍ଜୁର ସହଚ ଦର ଯେଉଁ ବାଟେ ଗଲେ ।

ବାଉଣ ଗୋପୀଏ ବହୁଦୂର ଯାଏ ରଥପଛେ ଧାଉଁଥିଲେ ।

ଅମ୍ଭେ ଯା ବହୁରୁ ସେ ପଥ ପହଞ୍ଚି ଚିତ୍ତି ଦଂଷ୍ଟବର ଯିବ ।

ଏ ଭୁମ୍ଭ ଶରଣ ଜଗତବିଶ୍ଵାତ ହୋଇ ସଦା ରହି ଥୁବ । ୧୮ ।

ଅବସ୍ଥାଦୁଃସାଦଂ ଦରରପଦବନ୍ଧୁଶୁକରରଂ

ସମାରୁଢ଼େ ଗୁଡ଼ପ୍ରଣୟଲହରୀଃ କନକଦିବୁଂ ।

ତବ ଶ୍ରାନ୍ତସ୍ୟାନ୍ତଃ ସ୍ଥଗିତରବବିମ୍ବଃ ବଶଲୟୈଃ ।

କଦମ୍ବଃ କାଦମ୍ବଦୂରତମକଲମ୍ବଃ ସ ରବିତା । ୧୬ ।

ଦେ ଦଂସ ଶାବର ଅମ୍ବ ବସ୍ତ୍ର ବର ନେଇ ଯେଉଁ କଦମ୍ବରେ ।

ବସିଥିଲେ ଗୁଡ଼ ପୀରତିବ ଦୃଢ଼ ପ୍ରକାଶିବା ମାନସରେ ।

ପୁଣି ସେ ପାଦପେ ନ ପଡ଼ଇ ଧାପେ ଶର ନବପଦ୍ମଦଳେ ।

ଦେଲେ ପଥଶ୍ରାନ୍ତ ତହିଁରେ ବହୁତ ବସି ଉଡ଼ିଯିବ ସ୍ବଚ୍ଛେ । ୧୭ ।

କରନ୍ତା ଲବଣ୍ୟଂ ଦଶି ଦଶି ଶିଖଣ୍ଡସ୍ତବକମା

ଦଧାକା ସାଧୀୟଃ କନକବିମ୍ବଲଦେହାତିବସନଂ

ତମାଳ ଶ୍ୟାମାଙ୍ଗୀ ସରଳମୂରଲୀତମ୍ବିତମୁଖୀ

ଜଗୌ ଚନ୍ଦ୍ରଂ ଯନ୍ତ୍ର ପ୍ରବଚ୍ଚପରମାନନଲହରୀ । ୧୮ ।

ସେହି କଦମ୍ବରେ ମୟୁରୀ ଶୋଭାରେ ସକଳଦଗ ମୋଡ଼ୁଛି ।

କନକ ପରାସ୍ତେ ବାସ ତାର ଦେହେଁ ରୂପେ ତମାଳ ଗଞ୍ଜୁଛି ।

ପରମ ଅନନ ସ୍ବନ ମନ ମନ କରେ ବଶୀସ୍ତନ ପରି ।

ଦେ ଦଂସ ଏଥନ୍ତ ଦେଖିଯିବ ପଥ ବହୁ ଶୀଘ୍ରଗତି କରି । ୧୯ ।

ତୟା ରୁହଃ କ୍ରୀଡ଼ାରରସବିବସଦୁଃସବଧୁ

ବସୁବଂଶୀ ବ୍ରହ୍ମନ୍ତରମଦକଣଶ୍ୟାମଳକୟା ।

ବିଧାତବ୍ୟେ ଦକ୍ଷିଣକଦଳତମକ୍ଷୀଲତକୟା

ସମନ୍ତାଦୁଃସାସ୍ତବ ମନସି ସ୍ବସସ୍ଥଳକୟା । ୧୮ ।

ବ୍ରଜବଧୂରଣ ନୃତ୍ୟ ପୁଣ ପୁଣ କରୁ ତାଙ୍କ ଦେହୁଁ ଝୁଡ଼ି ।

ମୃଗମଦ କଣ କରି ଶ୍ୟାମବର୍ଣ୍ଣ ସେ ସ୍ଥାନରେ ଥିବ ପଡ଼ି ।

ଗୋପିକାମଣ୍ଡଳୀ ନୃତ୍ୟେ ହୋଇ ଦଳ ମନ୍ତ୍ରୀଲତା ଯହିଁ ଥିବ ।

ସେହି ସ୍ବସସ୍ଥାନ କଲେ ଦରଶନ ଭୁଂସର ମୋଦ ବଢ଼ିବ । ୧୮ ।

ତଦନ୍ତେ ବାସନ୍ତୀବିରତିତମନଜ୍ୟୋତ୍ସବକଳା

ଚତୁଃଶାଳଂ ଶୌରେଃ ସ୍ମରତ ନ ଦୃଶ୍ୟେ ଚକ୍ର ବକ୍ତିରେଃ ।

ଚଦାଲେକୋଲେଦ ପ୍ରମଦରବସ୍ତ୍ରାବତଗତ-

କ୍ରିୟେ ଜାତେ ତାବତ୍ତୁୟେ ବଚ ଦତା ଗୋପବଜ୍ରତାଃ । ୧୯ ।

ଦେ ଦଂଷ ସେ ସ୍ବପ୍ରମଣ୍ଡଳୀର ପାପ ମାଧବାଲତାରେ ଗୁଚ ।

ବୃଷ୍ଟ-ବେଳପୁର ଚତୁଃଶାଳଦର ଅଛୁ ନ ଦେବଟ ନେତ୍ର ।

ତାହାର ଲେକନେ ଗାଡ଼ ପ୍ରେମମନେ ଜନନି ନ ଯିବ କାହିଁ ।

କଲେ ବିସ୍ମରଣ ମଥୁରା ଗମନ ମଉରୁଟି ଗୋପଗୋରୁ । ୧୯ ।

ମମ ସ୍ୟାଦର୍ଥୀନାଂ ସ୍ବଭରତ୍ବ ବିଲମ୍ବାଦ୍ୟଦପି ତେ

ବିଲେବେଥାଃ ସର୍ବଂ ତଦପି ଦୂରବେଳସ୍ତୁଳମିଦଂ ।

ଚବେସ୍ତଂ ନ ବ୍ୟର୍ଥା ଭବତୁ ଶୁଭତା କଃ ସହ ସଙ୍ଗେ

ଶୁଣେଃ ସଂସାରତ୍ବେଷି ମନ୍ଦିନିବେଶାୟ ନ ଭବେତ୍ । ୨୦ ।

ଯେବେଟି ଦେ ଦଂଷ ଦୂରବେଳବାସ ଦେଖିବା ଶ୍ରବଣ ଦେବ ।

ଅମ୍ଭକାର୍ଯ୍ୟ ଦାନ ଦେଲେ ଦେବ ପୁଣି ପଛେ ତାହା ସୁମରବ ।

ଶ୍ରୀହରମନ୍ଦିର ଦେଖିବା ବିଚାର ନୋହୁବ ବିଅର୍ଥ ଜାଣ ।

ବୃଷ୍ଟେ ଯାର ମନ ନାହିଁ ତା ଜୀବନ ଥିଲେ ହେଁ ନାହିଁଟି ଶୁଣ । ୨୦ ।

ସବୁଦୃଶୀନାଦସବଣ-ମିଳିତାବୀରବନିତା-

ରଦଃକ୍ରୀଡ଼ାସାକ୍ଷୀ ପ୍ରତିପଦଲତାସଦ୍‌ସୁବଗଃ ।

ସ ଧେନୁଜାଂ ବନ୍ଧୁର୍ଯ୍ୟୁମଥନଶତ୍ରୁଯିତଶିଳଃ

ବରଷ୍ୟଭ୍ୟାନନ୍ଦଂ ସପଦ ତବ ଗୋବର୍ଦ୍ଧନଗିରିଃ । ୨୧ ।

ଥରେ ବଶୀସନ କରନ୍ତେ ଶ୍ରବଣ ଗୋପୀଏ ଯାଇ ବହନ ।

ଏକାନ୍ତରେ ମିଳି ବୃଷ୍ଟ ସଙ୍ଗେ କେଳି କଲେ ଯା-ନବଟେ ଘେନ ।

ଲତାକୁଣ୍ଡଳର ସ୍ଥାନେ ସ୍ଥାନେ ଯାର ଧେନୁପ୍ରିୟ ଶ୍ରୀହରର ।

ଶଯ୍ୟାପିତା ଯହିଁ ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ସେହୁ ମୋଦ କରବ ଦୁମ୍ଭର । ୨୧ ।

ଚମ୍ପେକାଦ୍ରିଂ ଚନ୍ଦ୍ରାବିଚକ୍ରପରସ୍ପଞ୍ଜରସିବଂ

ମଞ୍ଜୁଚକ୍ରେ ଶବ୍ଦେ ମଞ୍ଜୁଶିଖରଣାଂ ଶେଖରତୟା ।

ଅସ୍ମିନ୍ ଅଗ୍ନିନାଂ ନନ୍ ଦୃଶ୍ୟମ୍ ଯାଃ ପରମକନ୍
ଯଥାର୍ଥଂ ସ୍ୱଂ ନାମ ବ୍ୟସ୍ତ ଉଚ୍ଚ ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ଇତି । ୨୨ ।

ମଘରେ ଯେତେବ ଗିରି ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରଧାନ ଯେହୁ ।
ଚନ୍ଦ୍ରବଦଳ ସମ୍ପର୍କରୁ ଯାର ନାମ ଅଛି ଖ୍ୟାତ ହୋଇ ।
ପଦ୍ମବଦ ପଦ୍ମଦନ୍ତା ସଦୃଶାକାରକ ଯେ ବର ଚୂର୍ଣ୍ଣ ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଖଟ ଶିଳାପରବଟ ବହୁଛି ସେ ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ । ୨୨ ।

ତମାଳସ୍ୟା ଲୋକାଦ୍ ଗିରିପରମରେ ସନ୍ନି ତପଲାଃ
ପୁନର୍ନୋମୋବନସ୍ତୁରଣରସୋତ୍ତପ୍ତବସୁଷଃ ।
ଶନୈସ୍ତାସାଂ ତାପଂ କ୍ଷଣମପନୟନ୍ ଯାସ୍ୟତି ବବା-
ନବସ୍ୟଂ ବାଲନୀସଲ୍ଲଲଗିଶ୍ଚିରେଃ ପକ୍ଷପବନୈଃ ।

ଗୋବର୍ଦ୍ଧନପ୍ରାନ୍ତେ ତମାଳ ଦେଶନ୍ତେ ତପଳମାନସ ହୋଇ ।
ହର ସୁର ସ୍ନେହେ ଥିବେ ଶବ୍ଦସ୍ତବ ଉଚ୍ଚଦତ୍ତାପଦ୍ମ ବହୁ ।
ବାଲନୀସଲ୍ଲଲଗିଶ୍ଚା ପକ୍ଷାନଳ ଯୋଗେ ସେ ତାପ ତାଙ୍କର ।
ବର ଅପହାର ଗମିବ ସଦୃଶ କୃଷ୍ଣପାଶେ ପକ୍ଷିବର । ୨୩ ।

ତଦନ୍ତେ ଶ୍ରୀବନ୍ତ ସୁରସମରଧାନ୍ତୀପୁଲକତା ।
ତଦମ୍ବାନାଂ ବାନ୍ତୀ ରସିକପରପାନ୍ତୀଂ ଝୁଟୟନ୍ତି ।
ଭୂମାସୀନସ୍ତାସାଂ ନ ଯଦ ପରତୋ ନନ୍ଦସି ପତୋ
ବହୁବ ବ୍ୟର୍ଥା ତେ ଘନରସନିବାସବ୍ୟସନିତା । ୨୪ ।

ସେ ଗିରି ନିକଟେ ଶୋଭା ପରବଟେ କୃଷ୍ଣକେଳି ଭୃଞ୍ଜପୁର ।
ତା ପାଶେ ରସିକ ଉତ୍ସବଦାୟକ ତଦମ୍ବାବାନ୍ତୀ ପ୍ରବର ।
ଭୂମ୍ବେ ତହିଁ କ୍ଷଣେ ବସି ତୋଷମନେ ପରମାନନ୍ଦ ଲଭିବ ।
ଅହେ ଜଳଚର ନୋହଲେ ଭୂମ୍ବର ରସିକତା ବୃଥା ଦେବ । ୨୪ ।

ପରଲୋକଶ୍ରେଣୀପ୍ରତିଭଟମଧ୍ୟାସୁରଶିର-
ସ୍ତ୍ବିରଂ ଶୁଷ୍କଂ ବୃନ୍ଦାବନପରମରେ ଦ୍ରବ୍ୟତେ ରଦାନ ।
ଯଦାସ୍ତେକଂ ଦୃଶ୍ୟମିତି ବଳ କୈଳାସଶିଖରୀ

ଭ୍ରମାନ୍ତାନ୍ତଃ ସ୍ବାନ୍ତେ । ଗିରସସ୍ବଦୃଢ଼ଃ ଚକ୍ରରମଣଃ । ୧୫ ।

ଦେ ଦଂଷ ଶୁଭଚକ୍ରାଳ ମେଘବାତ ସମ ଶୁଭଳବର୍ଣ୍ଣରେ ।

ଅରଞ୍ଜ-ଅସୁରମୁଣ୍ଡ ଗୋକୁଳର ପ୍ରାନ୍ତେ ପଡ଼ିଛୁ ଶୁଷ୍କରେ ।

ବହୁଚକ୍ରାଳରୁ ଅଛୁ ତାକୁ ଦୂରୁ ଦେଖି ଯକ୍ଷଗଣମାନେ ।

କରଳାସ ଭାଳ ଅଶ୍ବେହବେ ବୋଲି ମିଳନ୍ତି ତା-ସନ୍ନିଧାନେ । ୧୬ ।

ରୁବନ୍ ଯାହୁ ସ୍ବେରଂ ଚରମଦଶୟୁ ଚୁମ୍ବିତରୁଣ୍ଡେ

ନିତମ୍ବିନୋ ବୃନ୍ଦାବନରୁଦ୍ଧ ସଖେ ସନ୍ତି ବହବଃ ।

ପରାବର୍ତ୍ତିତ୍ୟନ୍ତେ ଭୁଳତମୁରଜନୁଧୁରରବା-

ଭବାଧ୍ୟାନାରାସଂ ବହୁରପି ଗତଃ କ୍ଷେପ୍ରମସବଃ । ୧୭ ।

ଦେ ଦଂଷ ଗମନକର ସୁଚ୍ଛେ ସ୍ବନ କର ବୃନ୍ଦାବନପଥେ ।

ହୃଦୟକ ଦଶଦଶା ନାରାବଣ ତହିଁ ରହୁଥିବେ କେତେ ।

ଭ୍ରମର ଶବଦ ଶୁଣି କୃଷ୍ଣପାଦ ନୁହୁରଧନ ବିଚାର ।

ସେମାନଙ୍କ ପିଣ୍ଡେ ଜୀବ ଫେରି ଗୁଣ୍ଡେ ପଶିବ ଦେଲା ନ କର । ୧୮ ।

ଭ୍ରମାସୀନଃ ଶାଖାନ୍ତରଂ ଲିତଚକ୍ରଭୂଷି ସୁଖଂ

ଦଧାଥା ଭାଣ୍ଡୀରେ କ୍ଷଣମପି ଦାନଶ୍ୟାମଳରୁଚି ।

ତତୋ ଦଂଷୌ ବିକ୍ରନ୍ତେଷ୍ଟିଲନରସଶ୍ଚକ୍ରମେଷୟୁ

ସବରଂଷ୍ଟଂ ବିଷ୍ଣୁଂ ଦଳତଦରଚକଂ ଭୁଲୟିତା । ୧୯ ।

ଦେ ଦଂଷ ଭାଣ୍ଡୀରବଟ ଆକାଶର ସବାବ୍ୟାପୀ ଦେବାପାତ୍ର ।

ବଢ଼େ କୃଷ୍ଣବର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ ସେ ବହନ ବସିବ ତା-ଜାଲେ ଯାଇଁ ।

ଅନ୍ୟ ପାଶେ ରବ ମିଳନ୍ତେ ସେ ଛବି ଧରବ ଏପରି ଶୁଣ ।

ଶଙ୍ଖ ଚକ୍ର ଧରି ତ୍ରୈ ବିକ୍ରମ ଦର ସମ ଭ୍ରମ-ଯୋଗେ ପୁଣି । ୨୦ ।

ଭ୍ରମଞ୍ଜୁଭର୍ନେନ୍ଦ୍ରେ ବିଂଶଳଦମଳପ୍ରେମସଲିଳେ-

ମୁଁଦ୍ରଃ ସିକ୍ରସ୍ତମ୍ବାଂ ଚତୁର ଚତୁର୍ବସ୍ୟସ୍ତ୍ରୈଭିଭୁବ ।

ଜନ୍ମାଥା ବିଶ୍ବାତାଂ ଫୁଟମିଦ ରବଦ୍ଭାଜବରଥଂ

ପ୍ରବିଷ୍ଟଂ ମଂସ୍ୟନ୍ତେ ବିଷ୍ଣୁମଟବଦେବ୍ୟସ୍ତ୍ରୁୟି ଗତେ । ୨୧ ।

ଦେ ଦଂସ ବଧାତା ପ୍ରେମାଶୁରେ ଉନ୍ମା ବୃଣମାନେ ଛନ୍ତି ଯହିଁ ।
 ତତ୍ତ୍ୱର ବଦନଙ୍କର ସେହି ସ୍ଥାନ ଜଗତେ ଖ୍ୟାତ ଅଟଇ ।
 ତୁମ୍ଭେ ଶୁଦ୍ଧିଗଲେ ସେହି ଯାଏ ଜୋଲେ ଦେଖି ବନଦେଶମାନେ ।
 ବିଚାରକେ ଦଂସରଥେ ତତ୍ତ୍ୱସ୍ୟ ଆସନ୍ତି ମର୍ତ୍ତ୍ୟଦୁବନେ । ୨୮ ।

ଉଦୟନୋଦ୍ଗମ୍ଭୀରପ୍ରସବଲହରୀ-ପିତଳପଥ-

ସ୍ୱଳତ୍ୱ ପାଦନ୍ୟାସପ୍ରଣିତବିଳମ୍ବାକୁଳଧୟଃ ।

ଦୂରୋ ଯସ୍ମିନ୍ନଗ୍ନେ ରୁଚିତସମ୍ଭାବନାକୁଳଗମନ-

ପ୍ରହାରିପ୍ରା ଗୋପେୟା ଯୟୁରନୁପଦଂ କାମପି ଦଶାଂ । ୨୯ ।

ଦେ ଦଂସ ଗୋପୀଏ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣବିରହେ ନୟନୁ ଅଶ୍ରୁ ବୁଡ଼ାଇ ।
 ଯମୁନାର ଗାରେ ଦେଖିବା ଅଶାରେ ଦୂରଙ୍ଗି ଗମନ୍ତେ ତହିଁ ।
 ପଡ଼ି ନେତ୍ରଜଳ ସରଣୀ ପଙ୍କିଲ ଦେବାରୁ ବିଳମ୍ବ ଗତି ।
 ହୋଇ ଖସୁ ଗୋଡ଼ ପାଦନ୍ୟାସ ହୃଦ ହୁଅଇ ତହିଁ ଝଟଇ । ୨୯ ।

ମୁକୁର୍ତ୍ତାସ୍ୟକ୍ରିତା ପ୍ରମଦମିଳଦାହୋପୁରୁଷିବା-

ବିକାଶେନ ଭଞ୍ଜେଃ ପଣିମଣିରୁଲିଧିମଳରୁଚୋ ।

ପୁରସ୍ତୁମ୍ଭିନୀପଦ୍ମମକୁସୁମବିହ୍ୱଳସୁରଚୋ

ଭୃଷ୍ଟା ପେୟଂ ପୁଣ୍ୟେ ମଧୁରମୁଦକଂ ବାଲିସ୍ୱଦୁଦେ । ୩୦ ।

କାଳୀସ୍ୱଦୁଦରେ ନୃତ୍ୟ ପଣିଶିରେ ବାରିବାର କରୁଁ ଦୂର ।

ଶସି ମଣିଶଶ ଧୂମଳବରନ ହୋଇଛି ଯାହାର ବାରି ।

ନାପକୁସୁମର ପଡ଼ିଣ କେଶର ହୋଇଅଛି ସ୍ୱକାସିତ ।

ପଡ଼ିତ କାଳୀସ୍ୱଦୁଦ ଜଳ ପିଅ ମଧୁର କରଟାବାନ୍ତ । ୩୦ ।

ବୃଣାବର୍ତ୍ତାସ୍ତେବିରହଦବସନ୍ତାପିତଳନୋଃ

ସଦାବାସ୍ତବୁଦପ୍ରଣୟକହ୍ୱମାନୋନ୍ୱତିବିଦଃ ।

ବଧାତବ୍ୟୋ ନଦ-ସ୍ରବକବରସମ୍ଭବିତଶ୍ଚ

ସ୍ତୁୟା ବୁନାଦେବ୍ୟଃ ପରମବିନୟାଦୁନ୍ନୟନଃ । ୩୧ ।

ଭୁଲସୀ ରୂପରେ ବୁନା ସେହିଠାରେ ଥାଇ ବୃଣାବର୍ତ୍ତହନ୍ତା ।

ବହେଦ ଅନଳ ଯୋଗେ ସେ ଦୁର୍ବଳ ଲଭି ଗୋପୀକର ଚନ୍ଦ୍ର ।

ନବୀନମଞ୍ଜୁଷା ଶୁଷ୍କଭାବେ ଧରି ଶୋକଚିହ୍ନ ପ୍ରକଟନ ।

କରୁଥିବେ ଦଂସ ବିନୟେ ଅବଶ୍ୟ କରିବ ତାଙ୍କୁ ବନ୍ଦନ । ୩୧ ।

ଉଦି ଜାନ୍ତି । ବେକାବୁତବରୁତମେକାଦଶବଳଂ

ସମାବୁତଂ ଚୁଡ଼େକ୍ରମଧୁବଳଂ ଦ୍ଵାଦଶମେଦଂ ।

ପୁରା ଯସ୍ମିନ୍ନାସ୍ତେ ଯଦୁକୁଳରୁବାଂ ନିର୍ମଳଯଶୋ-

ଭରଣାଂ ଧାନ୍ୟଭୂଷଣବଳତଧରତ୍ରାପରସସ୍ତ । ୩୨ ।

ଦେ ଦଂସ ମୟୁରମାନଙ୍କର ସ୍ଵର ପୂରିଥିବ ଯହିଁ ଯହିଁ ।

ଏସନ ଏଗାର ବନକୁ ବଦନ ଅଭିକ୍ରମ କରି ଯାଇ ।

ମିଳି ମଧୁବନ ଯେ ଚୁତରେ ଘନ ଦ୍ଵାଦଶବନ ତା ପାଶେ ।

ଯଦୁମାନଙ୍କର ସ୍ଵଚ୍ଛ ଯଶଭାର ଯୋଗ ଧାନ୍ୟ ଶ୍ଵେତ ଦଶେ । ୩୩ ।

ନବେତେରାଶୀଶ୍ଵା ଗିରିଶଗିରିଦ୍ଵିମୁଦ୍ରାବଚ୍ଚେ-

ରବଞ୍ଚୁମୁଦ୍ରାବଳବଳପତେଃ ପୁଷ୍ପିତବନା ।

ନବଞ୍ଚୁକାଳିନୀଚଟତୁବ ତବାଧ୍ୟାସତସ୍ୟେ

ସମନ୍ତାଦାନନଂ ମଧୁରଜଳବୁନାମଧୁପୁରା । ୩୪ ।

ଯହିଁ କରଳାସ ସଦୃଶ ବିଶେଷ ଶୋଭା ସ୍ତମ୍ଭାବଳୀରେ ।

ପୁଷ୍ପିତବନମାନଙ୍କେ ଶୋଭନ ବିକାଶ ଯମୁନାତୀରେ ।

ଏସନ ଭବନ କୁଳେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛି ସ୍ଵାଦୁଜଳ ଯହିଁ ।

ସେହି ମଧୁପୁର ଅବଶ୍ୟ ଦୁଗୁର ଅନଳ ଦେବ ବଢ଼ାଇ । ୩୫ ।

ବୃଷା ଶମ୍ଭୋର୍ଯ୍ୟସ୍ୟାଂ ଦଶଭ ନବମେକଦ୍ର ଯବସଂ

ବିରଞ୍ଚେରନ୍ୟସ୍ମିନ୍ ଲେଭି ବଳଦଂସୋ ବିଷଲତାଂ ।

କୁଚିତ୍ର ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନାତେଃ କବଳପୂର୍ବ କେନା ବିଷଧରଂ

ବିଲତେ ଶଶିକ୍ୟା ବଳରପୁରାସ ପଞ୍ଚବମେତେଃ । ୩୬ ।

ସେହି ମଧୁପୁରେ ବେବଣ ସ୍ଥାନରେ ଶିବବୃଷ ଶାଏ ଘାସ ।

ବାହିଁ ବ୍ରହ୍ମା ଯାନ ବିଷଲତା ଗ୍ରାସ କରୁଥିବେ ଅଦେ ଦଂସ ।

ବାହୁଁ ଶତ୍ରୁନାନମୟର ଶ୍ରେଷ୍ଠନ ବରୁଣବ ଅହୁକୁଳ ।

ବାହୁଁ ଇନ୍ଦ୍ରବରା କରେ ଖୋଜିବର ଶଶ୍ଵତାପଦ ବବଳ । ୧୩ ।

ଅବୋଧସ୍ତ୍ରୀଃ କାୟାନ୍ତୁ ବଗଳତାଂ ପ୍ରଚ୍ଛଦପଟୀଂ ।

ବିମୁକ୍ତାମଞ୍ଜୀସୀଃ ପଥ ପଥ ନ ମୁକ୍ତାବଳମପି ।

ଅୟଂ ଶ୍ରୀଗୋବିନ୍ଦଶ୍ରବଣମଦସ୍ତମତ୍ତଦସ୍ତେ ।

ସଖାଈ ଖ୍ୟାତଂ ଚେ ଦ୍ରଷତ କୁଳଟାନାଂ କୁଳନୈଦଂ ।

ହେ ସଖି କୁମ୍ଭର ଦେହରୁ ଅମ୍ଭର ଶସିପତ୍ନେ ମୁକ୍ତାହାର ।

ଗଳ ପତ୍ରଅଛୁ ପଥେ ଚାହା ବଛୁ ନ ଜାଣ ଯେ ବସ୍ତ୍ରଚର ।

ଗୋବିନ୍ଦ ଶ୍ରବଣମଦସ୍ତରେ ମନ ଉନ୍ମତ୍ତ କରିଛୁ ସତ ।

କୁମ୍ଭ ସତାବ୍ରତ ହୋଇବ ନିନ୍ଦିତ ଦୃଷିବେ କୁଳଟାବ୍ରାତ । ୧୪ ।

ଅସବ୍ୟଂ ବିଭ୍ରାଣା ପଦମଧୁଚକ୍ଷୁଷାଈସମସୌ

ପ୍ରୟାତାତଂ ମୁଗ୍ଧେ ବିରମ ମମ ବେଶେଃ ବିମଧୁନା ।

ଅମନାଦାଶଙ୍କେ ସଖି ପୁରପୁରକ୍ରୀକଳକଳା-

ଦଳନାସ୍ତେ ବୃନ୍ଦାବନକୃଷ୍ଣମଧନା ବିଜୟତେ । ୧୫ ।

ହେ ସୁଗ୍ଧେ ଅଲକ୍ଷ୍ମ ବାମଚରଣେତ ନ ଶେନ ଗମନକର ।

ଅସିଲ ମୁଁ ଏବେ ନ ଯ ଅଟି ତୁମ୍ଭେ ବି କାର୍ଯ୍ୟ ମୋ ସୁବେଶର ।

ପୁରଦ୍ଵାରେ ଗୋପବନନିତାକଳାପ-କଳ କଳ ଶୁଣି ଶଙ୍କା ।

ହୋଏ ବୃନ୍ଦାବନ-ପୁଷ୍ପଶରସନ ଜୟ ଇଚ୍ଛାକରେ ଏକା । ୧୬ ।

ଅୟଂ ଲାଲାପାଙ୍ଗହୃଦିତ ପୁରଗାଥୀପରସରେ

ନଚାଶୋକୋତ୍ସଂସ୍ମଳଦି ପୁରତଃ କଂସବଳୟା ।

ବିମସ୍ତାନେତସ୍ତାନ୍ତୁରବନପୁଷ୍ପାଦୁନୁଦଗ

ଭୂମେକା ପ୍ରବ୍ରାଣୀ ପ୍ରଗୟାସି ଗବାକ୍ଷାବଳମପି । ୧୭ ।

ଯେ ଲାଲାନୟନ ଅପାଙ୍ଗରେ ସ୍ଥାନ କରୁଛନ୍ତି ପୁରଗାଥୀ ।

ନୂତନ ଅଶୋକପୁଲେ ମଣ୍ଡି ଶିଖ ଯାଉଛନ୍ତି କଂସାସନ ।

ମଣିରୁବନର ବାତାୟନଦ୍ଵାର ସବୁ ତୁ ଘୋଡ଼ାଇ ଏକା ।

ସ୍ଥିର ନୟନରେ ଦେଖୁ ତାଙ୍କୁ ବାରେ ଅମ୍ଭେ ନ'ପାଇଲୁଁ ଦେଖା । ୩୭

ମୁହଁ ଶୂନ୍ୟାଂ ଦୃଷ୍ଟିଂ ବଦସି ରଦସି ଧାୟସି ସଦା

ସୁଶୋଭି ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷଂ ନବପରଜନଜ୍ଞାପନସତଂ ।

ତତଃ ଶବ୍ଦେ ପଦ୍ମେରୁଦ୍ରମୁଖି ଯଯୌ ଶ୍ୟାମଲରୂପଃ

ସ ଯୁନାମୁଦ୍‌ସସ୍ତବନୟନବାଧୁପଥକତାଂ । ୩୮ ।

ହେ ପଦ୍ମବଦନେ ବାରଂବାର ଶୁନ୍ୟେ କାହିଁକି ଦୃଷ୍ଟି ଦେଉଛ ।

କବା ଏକାନ୍ତରେ ଲାଗୁଛ ଅନ୍ତରେ ସାକ୍ଷୀତେ କି ଶୁଣୁଅଛ ।

ନବପରଜର ଜନଙ୍କର ଗିର ଏହା ଦେଖି ଶବ୍ଦା ମୋର ।

ହୋଏ ଯୁବାବର ସେ ଶ୍ୟାମସୁନ୍ଦର ପଡ଼ିଲେ କି ନେତ୍ରେ ତୋର । ୩୮

କଲଙ୍କଂ ମାରୋଦାୟକ ସଖି ପୁନର୍ଯ୍ୟାସ୍ୟତି ହର-

ସ୍ତ୍ରବାପାଙ୍ଗକ୍ରୀଡ଼ା ନବଜପରଚର୍ଯ୍ୟାଗ୍ରହଣତାଂ ।

ରତି ସ୍ତ୍ରୀରଂ ଯସ୍ୟାଂ ପଥ ପଥ ମୁଗ୍ଧରେରଭିନବ-

ପ୍ରବେଶେ ନାଶଶାଂ ରତିରବସଜନ୍ତ୍ରା ବରୂଧରେ । ୩୯ ।

ହେ ସଖି ନିର୍ଜ୍ଜଳା ପ୍ରାୟେ କରି ମଜ୍ଜା ନ କାନ ଅସବେ ଫେର ।

ସେ ହର ତୁମ୍ଭର ନୟନକ୍ରୀଡ଼ାର ଲାବ ପ୍ରହଣ ବିଚାର ।

ମୁଗ୍ଧର ମଥୁରା ପ୍ରବେଶେ ଅଧୀର ହୋଇ ପଥ ପାରୁଣରେ ।

ନାଶ କୋଳାହଳ ଶବ୍ଦର ଚହଲ ବଢ଼ୁଥିବ ଏପରିରେ । ୩୯ ।

ସତେ ସାକ୍ଷୀକାମୋଦରବଦନଚନ୍ଦ୍ରାବକଳନଂ

ଝୁରଡ଼ପ୍ରେମାନନପ୍ରକରଲହରୀରୁମୁଦଧୟଃ ।

ମୁହଁସ୍ତ୍ରୀରୀରାସମୁଦୟଶିଷ୍ଟେନାସ୍ତବପଦ-

ସ୍ତ୍ରବାସ୍ତୋତ୍ରନନଂ ବଦଧର ପୁର ପୌରବନିତାଃ । ୪୦ ।

ହେ ହଂସ ମଦନମୋଦନବଦନଚନ୍ଦ୍ର ଦରଶନ କରି ।

ଯାହାଙ୍କ ରୁଚିରେ ଲାଗୁଥିବ ଖରେ ପ୍ରେମଅନନଲହରୀ ।

ଶିରେ ଗୋପୀଙ୍କର ବିପଦନିବର ଦେଇ ଅନଳରେ ଥିବେ ।

ସେ ମଥୁରାନାଶ ଦେଖନ୍ତେ ତୁମ୍ଭର ନେତ୍ରେସୁଖ ବଢ଼ାଇବେ । ୪୦ ।

ଅଥ କ୍ରାନ୍ତଂ କ୍ରାନ୍ତଂ କ୍ରମଘଟନୟା ସଙ୍କଟତରା-

ନିବାସାନ୍ ରୁଷ୍ଟୀନାମନୁସର ପୁରାମଧ୍ୟବସିତାଂ ।

ମୁଗୁରାଦେର୍ଯନ୍ତ୍ର ପ୍ରଗିତଗଣନାଭବିଜୟତେ

ପତାକାଭିଃ ସନ୍ତୁପିତବନମନ୍ତ୍ରଃପୁରବରଂ । ୪୯ ।

ଯାଇଁ କ୍ରମଶରେ ରଚନା ଭଙ୍ଗିରେ ଅତି ସଂକଟରେ ଯୁକ୍ତ ।

ରୁଷ୍ଟିମାନଙ୍କର ବନଜଜକର ଦେଖିଲାପରେ ଭୁରୁକ ।

ଯାଇଁ ମୁରଦର ରହିବା ମନ୍ତ୍ରର ଲୋଚନ କରିବ ତୋଷେ ।

ପତାକାଜକର ବେଢ଼ି ଅନ୍ତଃପୁର ପ୍ରକାଶରେ ଯହିଁ ଦଶେ । ୪୯ ।

ଯଦୁସୂକ୍ଷ୍ମେ ଭୁଞ୍ଜସ୍ପଟିକରଚିତାଃ ସନ୍ତି ପରତୋ

ମରାଳା ମାଣିକ୍ୟପ୍ରକରଘଟିତକୌଟିଚରଣାଃ ।

ସୁଦୃଢ଼ଗୁରୁତ୍ୟା ଦଂସଃ କଳିତମଥୁରାସ୍ୟାମୁକ୍ତଭୁବଃ

ସଦର୍ପ୍ୟାଦାଂ ଯେଷାଂ ସପଦ ପରତର୍ପ୍ୟାଂ ବିଦଧତି । ୫୦ ।

ହେ ଦଂସ ଶ୍ରୀହରି ସଦନ ଉପରଭାଗେ ଛନ୍ତି ସ୍ପଟିକରେ ।

ମରାଳ ଅନେକ ତାଙ୍କ ପାଦମୁଖ ଦୋରଅଳ୍ପ ମାଣିକ୍ୟରେ ।

ଅନ୍ୟ ଦଂସମାନେ ଦେଖି ତାହା ମନେ ମଥୁରାକୁ ଅସିଥିବା ।

ବିଧାତାବାହନ ମଣି ସନମାନଭାବରେ କରନ୍ତି ସେବା । ୫୦ ।

ଚିତ୍ରନୁବ୍ୟକ୍ତିନାଂ ପଶୁପରମଣୀନାମପିକୁଳି-

ରଲ୍ଲବଂ କାଳିନ୍ଦୀପୁଲିନବିଧିନେ ଲୀନମଇତଃ ।

ସଦାଲ୍ଲେହେନ୍ନସସ୍ତୁତପରପତାସ୍ୟଂ ସଦୃଶ

ଫୁଲନ୍ତଂ ବର୍ଣ୍ଣସ୍ୟ ପୁନରପି କମଗ୍ରେ - ମୁରଭିଦଂ । ୫୧ ।

ଯାହାଙ୍କୁ ସତତ ଗୋପୀଙ୍କର ଚିତ୍ର ଖୋଜୁଅଛୁ ଅଭୀତରେ ।

ଯେ କାଳିନ୍ଦୀତୀରେ ବିଧିନମଧ୍ୟରେ ରହୁଥାନ୍ତି ଆମୋଦରେ ।

ସନ୍ତୁତ ଜନତସୁଖଜାତସ୍ତୁତ ବଦନେ ପ୍ରକାଶ ଯାର ।

ଦେଖ ସଦୃଶ ସେହି ଏ ମୁରାରି ଦଶନ୍ତି କି ଅଗେ ତୋର । ୫୧ ।

ବିଷାଦଂ ମାତାତୀର୍ତ୍ତମୁକମବିତଥବ୍ୟାହୃତରସୋ

ସମାସନ୍ତା ଶୁଖେ ଧୃତନବିଶେଷସୁବ ସଖା ।

ଇତା ବୁଝେ ସସ୍ୟାଂଶୁବଦ୍ଧିନିନ୍ଦ୍ରାନ୍ତବୁଝେ

ସଦାଦିଶ୍ଚରୁନିରୁପଧୃତମତୁଦୁହବବରେ । ୪୪ ।

ଦୃଷାଦ ନ କର ଶୁଖେ ରୂପାଗିର ଏପର ନ ବୋଲ ବେବେ ।

ଆସିବେଟି ଶୁଣ ନିଶାନଶିଶୁମସ୍ତନ ବ ଶୁଭ ଏବେ ।

ଏପରରେ ସହିଁ କହୁଥିବ ରହୁ ଗୋପୀଏ ଉଦ୍ଧବଦସ୍ତେ ।

ଦେଇଥିବା ଦୁଇ ଶୁଭ ଅଟେ ସେହି କୃଷ୍ଣଦାସ ଜାଣ ନରେ । ୪୫ ।

ଘନଶ୍ୟାମାଦ୍ରାମ୍ୟଭୂପର ଦରଦର୍ମ୍ୟସ୍ୟ ଶିଖିଲ

ବୃତସ୍ତୋତ୍ରା ମୁଗ୍ଧେ ରଶୁରୁରପତା ଧୂମଲଭିକା ।

ତଦାଲୋକାକୀର ସୁରତି ତବ ତେଜାନସ ରୁପ

ଜିତଂ ତଦ୍ଦି ସ୍ଥିରଂ ଜଳସଦନବାସପ୍ତିପୁତୟା । ୪୬ ।

ଭ୍ରମେ ଘନଶ୍ୟାମ ଅଶୁରୁର ଧୂମାଳା ଦର ଦର୍ମ୍ୟସରେ ।

ମୁଗ୍ଧ ଶିଖିଲଣ ଦେଖି ମଣିଘନ ରଟନ୍ତି ପ୍ରାର୍ଥନାଗିରେ ।

ଦେ ତରୁର ଦଂସ ଭୁମ୍ବର ମାନସ ରୁପରତା ଦେଖି ତାକୁ ।

ବଢ଼ିବଟି ସେବେ ପ୍ରସଂସିବେ ତେବେ ଭୁମ୍ବ ଜଳପ୍ତିପୁତାକୁ । ୪୭ ।

ତତୋ ମଧ୍ୟେ କଷଂ ପ୍ରତିନବରକାଶସୁବବନଂ

ତଳନ୍ତୁ କ୍ରାନ୍ତମୁକ୍ତ ରତମମନସ୍ତମ୍ଭବଦଂ

ରବାନ୍ ଦ୍ରଷ୍ଟା ଦେମୋଃଶିଖିତ ଦସମସ୍ତକ ତରତୋ-

ଶ୍ଵସତିତ୍ରିପାନ୍ତଂ ମୁରବିଜୟିନଃ କେତନିଲୟଂ । ୪୮ ।

ଦେ ଦଂସ ଶ୍ରୀଧର ସଦନ ମଧ୍ୟର ବାତାୟନରେ ମଣ୍ଡିତ ।

ମୁକୁତାର ଶୁଦ୍ଧ ଦୋଇବାରୁ ସ୍ଵଚ୍ଛ ଦଶୁଥିବ ସ୍ତମ୍ଭବ୍ରାତ ।

ଦେଖିବ ନେତ୍ରିରେ ପ୍ରାଚୀର କାନ୍ଥରେ ଦସମସ୍ତକବସୟ ।

ସୁବର୍ଣ୍ଣେ ନିନ୍ଦିତ ଦୋଇଥିବ ସେତ ଜାଣ କୃଷ୍ଣକେଳିଗୁଡ଼ । ୪୯ ।

ଅଳ୍ପନେ ସସ୍ୟାସ୍ତେ ମରବତମୟୀ ସଖ୍ଯୁରମଳା

ଶୟାକୃର୍ଯ୍ୟଂ ରାତ୍ରୋ ମଦତଳକକାପୀ ବଳୟତ ।

ନିଶ୍ଚିନ୍ତସୁସ୍ୟାଃ ଶିଖରମଧୁରୁଦ୍ୟ ଶ୍ରମନୁଦଂ

ପ୍ରଗାଣେଥା ଭ୍ରାତବଂରମବସରଂ ଯାଦବପତେଃ । ୪୭ ।

ଅଦେ ଭ୍ରାତ ଦଂସ ମୋଦନନିବାସ ବାହାରଦ୍ଵାର ଭାଗରେ ।

ମକରଚକ୍ରମ୍ ଅଛି ଚନ୍ଦ୍ର ଶୁକ ନଦ୍ରାଳସେ ରଜନୀରେ ।

ସୁମଧୁର ସ୍ଵନବାଣୀ ଶିଖିରଣ ଆଶ୍ରୟ ନିଅନ୍ତି ରମ୍ୟ ।

ଶୁଦ୍ଧ ତୁମ୍ଭେ ଚନ୍ଦ୍ର ବସି ସୁଖୀ ହୋଇ କୃଷ୍ଣ-ଅବସର ଶୁଦ୍ଧ । ୪୭ ।

ନିବିଷ୍ଣୁଃ ପଲ୍ୟବେ ମୁଦୁଳଚରଦୁଲୀଧବଳତେ

ଶିଲ୍ଲେକାଲକ୍ଷ୍ମୀନାଂ କଲୁଦ ଦରସାତୀକୃତଚନ୍ଦ୍ରଃ ।

ଅମଳଂ ପୃଷ୍ଠିନୁ ପ୍ରତିମମୁପଧାନଂ ପ୍ରମୁଦତୋ

ନିଧାୟାଶ୍ଚେ ଚପ୍ତୁନ୍ନୁ ପହୁତକପୋତିଦ୍ଵୟବରଃ । ୪୮ ।

ସୁବୋମଳ ହେତ ସକଳଜଗତ ଶୋଭନୀୟ ତୁଳବାରେ ।

ମଣ୍ଡିତ ପଲବେ ଥିବେ ସେ କୁତୁବେ ରସିତେ ବଳିମାତାରେ ।

ଅମଳ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣଚନ୍ଦ୍ରମା ସମାନ ଉପାଧାନ ଅମେ ଥୋଇ ।

କହୁଟେ ଦୁହଳି ଚନ୍ଦ୍ର ପରେ ରଖିଥିବେ ପ୍ରମୋଦକୁ ବହୁ । ୪୮ ।

ଉଦସ୍ତବିକାଳନୀସଲ୍ଲଳସୁବରଂ ଶୁଭୁଚରୁତଃ

କପୋତାନୁଃ ପ୍ରେଙ୍ଗନ୍ନଶମକରମୁଦ୍ରାମଧୁରମା ।

ବସାନଃ କୌଷେୟଂ ଜିତବନକଲକ୍ଷ୍ମୀପରମଳଂ

ମୁକୁନସ୍ତେ ସାକ୍ଷାତ୍ପ୍ରପଦସୁଧୟା ସେଷ୍ୟଇ ଦୃଶ୍ୟୋ । ୪୯ ।

ମକରକୁଣ୍ଡଳ ତେଜ ଗଣ୍ଡସ୍ଥଳ ପ୍ରଭବମ୍ଭରେ ସମ୍ଭନା ।

ଉତଳଚନ୍ଦନ ସ୍ଵନରମା ଗୁଣ କର ଦେଉଅଛି ମନା ।

କନକବସନ ଜିତ ସୁବସନ କଟିତଟେ ଶୋଭା ପାଏ ।

ଏମନ୍ତ ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ଦରଶନାମୃତ ପାଇବେ ନୟନ ଦୁହେଁ । ୪୯ ।

ବିବଦ୍ରୁଃ ପୌଷ୍ପୀରଶିଳକୁଳବୃଜ୍ଞୋ ଯଦୁପତେ-

ରଦୁସଦାସୀନୋ ମଧୁରଭଣିଗର୍ଗାସ୍ୟଇ ସଦା ।

ପୁରସ୍ତାଦାଭୀଶବଣଭୟଦନାମା ସ କଠିନୋ

ମଣିପ୍ରମାଲ୍ୟା କୁରୁକୁଳବଥାଂ ସଙ୍କଳପିତା । ୫୭ ।

ସଦାକୁଳବୃଦ୍ଧ ବଚଦ୍ୱା ପ୍ରାପ୍ତ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ନବନେତ୍ର ବସି ।

ପୁରାଣ ବିଷୟ ସୁମଧୁରରସ କଥା କହୁଥିବେ ରାଧି ।

ପୂର୍ବରୁ ଗୋପୀଙ୍କ ବସୁସରଜବ କଠିନ ମନ୍ତ୍ର ଅକ୍ମର ।

ଆଉଜି ସେ ମଣିପ୍ରମାଲ୍ୟା ଯେ ବାଣୀ କହୁଥିବେ କୁରୁବର । ୫୮ ।

ଦୈତ୍ୟଶାମୁଦ୍ରଂସଃ କଳତକୃକବର୍ମାୟୁରାୟତଃ

ପ୍ରଣେଷ୍ୟତେ ବାଲବ୍ୟଜନଯୁଗଳାନୋଲନବିଧିଂ ।

ସଜାନୁରାମଞ୍ଜୁସଦଭୁବମବଞ୍ଚିତ୍ୟା ଭବିତା

ଗୁରୋଃ ଦୈତ୍ୟା ନୂନଂ ପଦକମଳ ସମ୍ପାଦନରତଃ । ୫୯ ।

ଯଦୁକୁଳଖ୍ୟାତ ସାତ୍ୟକ ସେ କୃତବର୍ମା ଏ ଦୁର୍ଦ୍ଦେ ଶୂମର ।

ଶ୍ରୀ କୃଷ୍ଣର ଦୁଇ ପାରୁଣରେ ରହି ଶୂଲୁଥିବେ ସବିଧର ।

ସୁବର୍ଣ୍ଣନିର୍ମିତ ପୀଠେ କର ସ୍ଥିତ ସଜାନୁ ତା ପରେ ଥୋଇ ।

ଶ୍ରୀହରିପୟର ଉଦ୍ଭବ ଦୈତ୍ୟର ପ୍ରାୟେ ସେବୁଥିବେ ରହି । ୬୦ ।

ବହଙ୍ଗୋନ୍ମୋୟୁର୍ଗୁକୃତକରସରୋଜୋ ଭୁବ ପୁରଃ

କୃତାସଙ୍ଗୋ ଭାଷା ପ୍ରଜବନନିଦେହେଽଽବମନାଃ ।

ଛଦଦ୍ୱୟେ ଯସ୍ୟ ଧ୍ୱଜତି ମଥୁରାବାସିବତ୍ରବୋ

ବ୍ୟଦସ୍ୟନ୍ତେ ସାମାସ୍ତ୍ରଭଜନେ ମନୋହରାବଳତଂ । ୬୧ ।

ଭରୁଡ଼ା ଯେ ଦୁଇ କର ଯୋଡ଼ି ତହିଁ କୃଷ୍ଣଅଗେ ରହିଥିବେ ।

କେତେକେଲେ ଉଷ ଦେବେ କି ଅଦେଶେ ତାହା କରବାକୁ ଜବେ ।

ସେତେକେଲେ କିଛି ଅଦେଶରେ ପଶି ଉଡ଼ିଯିବେ ଗଗନରେ ।

ବହୁଏ ସେ ଶକ୍ତ ବାଦ ସାମଦେବ କରବା ଭୁଲିବେ ଖରେ । ୬୨ ।

ନ ନିବନ୍ଧୁଂ ଦାମୋଦରପଦକନିଷ୍ଠାଙ୍ଗୁଳନଖ-

ଦ୍ୟୁଜନାଂ ଲବଣ୍ୟଂ ଭବତ ଚତୁରସ୍ୟୋଽପି ଚତୁରଃ ।

ଚଥାପି ଶ୍ରୀପ୍ରଜ୍ଞା ସୁରବଚରଲଭାଦହମସୌ

ପ୍ରବୁତ୍ତ ଚନ୍ଦ୍ରଭୂପୁବବତ୍ତ ମହାସାହସବଶେ । ୬୩ ।

ସେହୁ ପରିଚୟ ଚାଣିଅଙ୍ଗୁଳିର ନଖ-ଶୋଭାବର୍ଣ୍ଣନରେ ।
 ନୋହୁଲେ ସମର୍ଥ ଯେ ଚତୁରପାଥ ଚତୁର ନୋଇ ଦେହରେ ।
 ତେବେ ନାଶହୁଇଁ ଚକ୍ଷୁର ପ୍ରତିକି ଥିବାରୁ ମୁଁ ଅଦେହଂଦଂସ ।
 ସେ ଶ୍ୟାମମୁରତି ବର୍ଣ୍ଣିବାକୁ ମନ୍ଦ ବଳାଇ କରେ ସାଦୃଶ୍ୟ । ୩୩ ।

ବରାଜନେ, ସସ୍ୟ ବ୍ରଜଶିଶୁକୁଳସ୍ତେୟବଚନ-

ସ୍ବୟମୁତ୍ତାଶ୍ରେୟଲିଙ୍ଗଶିଖରଃ ପାଦନଖରଃ ।

କ୍ଷଣଂ ଯାନାଲୋକ୍ୟ ପ୍ରକଟପରମାନନ୍ଦବିରସଃ

ପ ଦେବର୍ଷିଂ ଧ୍ରୁମପି ଚନ୍ଦ୍ରତଃ ଶୋଚତି ହ୍ରସଂ । ୩୪ ।

ବ୍ରଜ ଶିଶୁଗଣ ବସାକୁ ଦରଶ କରି ଧାତା ରୟ ପାଇ ।

ଶବ୍ଦେ ପୟରତଳେ ଜଳ ଶିଖ ଲଗାନ୍ତେ ରକ୍ତିରେ ଯାଇଁ ।

ବ୍ରହ୍ମା-ଚୂଡ଼ାସ୍ତରେ ପାଦନଖ ଝୁରେ କୃଷ୍ଣର ନାରଦ ଦେଖି ।

ଅନନ୍ତ ମନେ ମୁକ୍ତ ଦେବା ଜନେ ଚନ୍ଦ୍ର ଦେଲେ ମହାସୁଖୀ । ୩୫ ।

ସରୋଜନାଂ ବ୍ୟଢ଼ଃ ଶ୍ରେୟମଭିନୟନ୍ ସସ୍ୟ ପଦସ୍ତୋ-

ର୍ଯ୍ୟସୌ ଶ୍ଵଭାଦ୍ୟାନାଂ ବିଧୁରମୁଦବାସ-ବିଚରସଂ ।

ହ୍ରମଂ ବନ୍ଦେ ନୀତିରନୁଚିତବିଧିଧ୍ୟାବ୍ୟସନନାଂ

ଯଦେଷାଂ ପ୍ରଜାନଂ ଦମନମନୁବର୍ତ୍ତଂ ପ୍ରଣୟତି । ୩୬ ।

ଦେହଂଦଂସ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଚରଣର ଶିଖା ନେଇଣ ପଙ୍କଜମାନେ ।

ବୁଲ ଦୋଇ ଯାଇ ଜଳମଧ୍ୟେ ରହି ଅଛନ୍ତି ରଜନୀ ଦିନେ ।

ହ୍ରମକୁ ବନ୍ଦନ କରଇ ସେ ଧନ୍ୟ ଜାଣି ଅନୁଚିତ ଶୁଭ ।

କରେ ସେ ଦିନାଶ ପଙ୍କଜରେ ବଣ ବସର ବସର ପ୍ରତି । ୩୭ ।

ରୁଞ୍ଜନାମୁକ୍ତାଫୈର୍ବିରବତମୟସ୍ତୁଳବଦଳୀ-

ବଦନାଦିଜ୍ଞାରଂ ଚକଲୟତି ସସ୍ୟୋରୁଯୁଗଳଂ ।

ଯଦାଳାନସ୍ତମୁଦୁମବଲଲମ୍ବେ ବଳବତାଂ

ବଳାଦୁବାମାନଂ ପଶୁପରମଶୀତତ୍ତ୍ବରଣାଂ । ୩୮ ।

ଶ୍ରୀ ଗୋବିନ୍ଦ ଉତୁ ଦୁଇରୁ ଯେ ଶୁରୁ ମରବତ୍ କଦଳୀର

ସ୍ୱପ୍ନ ନରବ ବରୁଣ ଶରବ ଶେଷ ଜନ ଶୋଭାବାନ ।
 ଯେଉଁ ଉରୁଚାନ୍ତି ଉନ୍ନତ ପ୍ରବଣ ଗୋପୀଙ୍କ ମାନସ ଦନ୍ତୀ ।
 ବଳନର ପ୍ରମୁଦ ହୋଇଛୁ ଜାଣିବ ଦେଖି ଅଦେ ବାରମର । ୫୭ ।

ସଖେ ସସ୍ୟାଭ୍ୟାସନସ୍ତନସ୍ୟାସ୍ୟାସନବଧୌ

ନିଦାନଂ ଗାମ୍ଭୀର୍ଯ୍ୟପ୍ରସରବଳତା ନାଭିସରସୀ ।

ଯତଃ ବଳ୍ଲୀସ୍ୟାଦୌ ସକଳଜନବୋଧୃତ୍ବିବଦ୍ଧା ।

ଗର୍ଭାଭ୍ୟନ୍ତଃକକ୍ଷାଧିବତ୍ସବନମ୍ମୋରୁଦ୍ରମରୁତ । ୫୮ ।

ଦେ ଦଂସ କୃଷ୍ଣର ନାଭିସରେବର ଗୋପୀଙ୍କ ନୟନ ମୀନ ।

ଜୀବନ ରକ୍ଷାର ଜ୍ଵାଳିତ ଚକ୍ରର ଶୁଣ ଅଭି ଶୁଣମାନ ।

ଜଗତର ତାତ ବଢ଼ିବୀ ସଜାତ ବମଳ ଏକ ଜନମ ।

ସେ ନାଭିରୁ-ହୋଇ ଧାତା ପୁଣି ଚକ୍ର ସମୁଦ ଦେଲେ ଜାଣିମ । ୫୯ ।

ଦୁଃଖଂ ଧତ୍ତେ ସସ୍ୟା ତ୍ରିବଳୀଲିପିବାସକ୍ଷତରଂ ।

ସଖେ ଦାମଶ୍ରେଣୀସପତ୍ନୀରତନାଭିଜ୍ଞମୁଦରଂ ।

ଯଶୋଦା ସସ୍ୟାନ୍ତଃ ସୁରନରଭୁଜଙ୍ଗେଃ ପରବୃତଂ ।

ମୁଖଦ୍ୱାରା ବାରଦ୍ରସ୍ତମବଲୁଲ୍ଲେବ ତ୍ରିଭୁବନଂ । ୬୦ ।

ହରିର ଉଦର ଶୋଭା ମନୋହର ବହୁଦ୍ରାବ ଥିବାର ।

ଥୁବାରୁ ତ୍ରିବଳୀ ଚକ୍ରରେ ସେ କଳ ନୃତ୍ୟ ତା ସମାନର ।

ଯଶୋଦା ଯହିଁରେ ବଦନ ଦୁଆରେ ଦେଖିଛନ୍ତି ଦୁଇଥର ।

ଜାଗ ନର ଲେଖ ସଦୃଶ ଲେଖେବ ଅଦେ ଦଂସ ଦେଉଳର । ୬୧ ।

ଉତ୍ତର ସସ୍ୟା ଛାଇଂ ଫୁଲିବ ବନମାଳା ବଳପୂର୍ବଂ

ବିଚନ୍ଦ୍ରାଳଂ ତନ୍ତ୍ରୀ ଜଳମନସି ସଦେହା ମନହେଳଂ ।

ମଣ୍ଡଳିଭର୍ତ୍ତୃନ୍ଦ୍ରବିଜବଦ୍ଭୁଲେହାୟି ବଦ୍ଧତେ

ସଦା ଶଦେହାତାଙ୍ଗଂ ଭୁବନମଧୁରଃ କୌସ୍ତୁଭମଣିଃ । ୬୨ ।

ଦଂସ ଯାହାଙ୍କର ବିସ୍ତାରିତ ଉର ବନମାଳାରେ ମଣ୍ଡିତ ।

ଯାହା ବରଣନେ ଗୋପୀଙ୍କର ମନେ ମଦନ ହୋଏ ବର୍ଣ୍ଣିତ ।

ଚନ୍ଦ୍ରଚର ଇବବର ପଦବର 'କରପୁର' ମଣି ଯହିଁ ।

ଭୁବନ ବାସ୍ତବ ଦୋଳ ସେ ଶଦୋତ୍ତରକୁ ଅଛଇ ଦହୁ । ୫୧ ।

ସମନ୍ତାଦୁର୍ଲ୍ଲଭଦୁର୍ଲ୍ଲଭପ୍ରମୁଖମୁଖଳଂ

ପ୍ରଭାଜିତଂ କେତୁଜିତକର କେୟୁର ଲଳିତଂ ।

ମଦକ୍ଳାମ୍ୟଦୋପୀପଟଳଦୃଷ୍ଟକଣ୍ଠପଦ୍ମରଂ

ଭୁବନଂ ସସ୍ୟ ଶୁଚିପୁରରାଗଂ ବିଜୟତେ । ୬୦ ।

ଇନ୍ଦ୍ର ମାଳମଣି ପ୍ରମୁଖ ଠାଣି ଜଣି କଙ୍କଣମଣ୍ଡିତ ।

ଦୋଳ ବେଶୀଦୈତ୍ୟ ଜୀବନର ଅନ୍ତ ବରଷ ଚାଙ୍ଗର ଦସ୍ତ ।

ଭୁବନରା ଗୋପୀମାନଙ୍କର ପୁଣି କଣ୍ଠ ଅଲଙ୍ଗନକାଞ୍ଚ ।

ବାସ କପୁଷ୍ପର ହୁଅଇ ପ୍ରସର ଚନ୍ଦ୍ର ଶ୍ୟାମ ଦୋଳବର । ୬୦ ।

ଜଗତେ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଜଗତି ନବଲବଣ୍ୟଲହରୀ-

ପରାପାଦସ୍ୟାନ୍ତ୍ରଦତ୍ତମଦନାବେଶମଧୁରଂ ।

ନଟକ୍ରବହ୍ନୀକଂ ପ୍ରତିନବସୁଧାବେଳସଦନଂ

ଶୁଭନୁକ୍ରାପତ୍ତି ପ୍ରଭମରଦନଂ ସସ୍ୟ ବଦନଂ । ୬୧ ।

ଦେ ଦଂସ ଜଗତଜନେ ସୁବିଶାଳ ଦର ଲବଣ୍ୟଲହରୀ-

ମଧ୍ୟେ ପରତାପ ଚନ୍ଦ୍ର ମନଦାସ ନବସୁଧାଆଦ ପୁର ।

ଭୁବୁବହ୍ନୀ ନୃତ୍ୟ କରେ ଯହିଁ ଦନ୍ତ ମୁକୁତାପନ୍ତ ନିଜର ।

ସେ ଶ୍ୟାମବଦନ କଲେ ଦରଶନ ଧନ୍ୟ ଦେବ ନେତ୍ର ଦୁଇ । ୬୧ ।

କମେଇବ୍ୟାହାରୋଃ କଳୟ କଥୟାମି ଶୁଚିମଦଂ

ସଖେ ନିଃସନ୍ଦେହଂ ପରତପ୍ତପଦଂ ବେବଳମିଦଂ ।

ପରାଜନୋ ଯସ୍ମିନ୍ନପୁନପଦଶ ଗ୍ରାଜି ରବିତା ।

ଭୟା ବିଜ୍ଞାତବ୍ୟୋ ମଧୁରବବ ସୋଽୟଂ ମଧୁରପୁଂ । ୬୨ ।

ଦେ ମଧୁରସ୍ବନ ଏପରି ବଚନ ଅନେକରେ ଅଛୁ କଷ ।

ବେବଳ ତାହାକୁ ଭୁଲେ ଚିତ୍ତିବାକୁ ବହୁଲ ଏ ସବୁ ଶ୍ରୀଷ ।

କହେ ଯାହା ଶୁଣ ଯାହାକୁ ଦର୍ଶନ କଲମାତ୍ରେ ଭୁମ୍ଭ ଚିତ୍ତ ।

ଦଂସଦୁତ ।

ପରମ ଅନନ୍ଦ ଲଭିବ ସେ ନନ୍ଦନନନ ଜାଣିବ ତଥ୍ୟ । ୨୨ ।

ବିଲେବେଥାଃ କୃଷ୍ଣଂ ମଦକଲମସ୍ତଳୀରଦିବଳା-

ବିନ୍ଦୁକମାମୁଷ୍ଣଂ ଯଦ ପୁରବଧୃବଦ୍ରୁମବେରୋ ।

ତଦା ନାସ୍ତାନ୍ ଗ୍ରାମ୍ୟାଃ ଶ୍ରବଣପଦ୍ୟାଂ ତସ୍ୟ ଇମସ୍ମେଃ

ସୁଧାପୂର୍ଣ୍ଣଂ ତେଜଃ ତଥମପି ନ ତନ୍ତଂ ମୁଦୟତେ । ୨୩ ।

ହେ ଦଂସ ଦେଖିବ ଯେବେ ସେ ମାଧବ ମଧୁପୁରନାଶବର ।

ସଙ୍ଗେ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଥିବେ ପ୍ରେମେ ତହିଁ ନ କହିବ ଅମ୍ଭ ଗିର ।

ଯେହେତୁ ଅମୃତ ସ୍ବାଦୁରେ ସା ଚିତ୍ତ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥାଏ ତାର ।

ଘୋଳଦହ ପାଇଁ ଶ୍ରଦ୍ଧା ତ ନୁହଇ ଅମୈଳ ମଧୁରଦର । ୨୪ ।

ଯଦା ବୃନ୍ଦାରଣ୍ୟସୁରଣଲହରୀହେତୁରମଣଂ

ପିବାନାଂ ବେବେଷ୍ଟଂ ପ୍ରତିହରତମୃତ୍ତିଃ କୁହୁରୁତଂ ।

ବହନ୍ତେ ବା ବାତାଃ ସ୍ମିରନ୍ତି ଗିରମନ୍ତୀପରମଳ-

ପ୍ରଦୈବାୟାଜାନାଂ ଗିରମୁପହରେଥା ମୃରଭିଦ । ୨୫ ।

ହେ ଦଂସ ଅମ୍ଭର ଦୁଃଖ କହିବାର ସମୟ କହୁଛି ଶୁଣ ।

ନୂନାବନ ଗୁଣ କଷ୍ଟ ଏ ଦୂରତ ଯେଉଁ ପିବଗଣ ସ୍ବନ ।

ଗୁରୁଅନ୍ତେ ସେହି ରବ ହୋଇ ତହିଁ ମନ୍ତ୍ରୀଗଣ ଘେନି ବାତ ।

ବହୁବା ସମୟ ଦେଖି କୃଷ୍ଣେ କହ ଅମ୍ଭମାନଙ୍କ ଭରତ । ୨୬ ।

ପରାସ୍ତବ୍ଧନ୍ ଗୋଷ୍ଠାନ୍ତେଷ୍ଟିଳଂମଣାର୍ୟା ପ୍ରିୟତୟା

ଭବାନ୍ ଯସ୍ୟା ଗୋପୀରମ୍ୟା ବିଦଧେ ଗୌରବଭରଂ ।

ସଖୀ ତସ୍ୟା ବହ୍ନୀପୟୁଜ ଲଳିତା ଧୀରଲଳିତା

ପ୍ରଣମ୍ୟ ଶ୍ରୀପାଦାମୁଚ୍ଚକନକପୀଠାପରସରେ । ୨୭ ।

ହେ ଦଂସ ଶ୍ରୀହର ଗୋଗୋଷ୍ଠରୁ ଫେରି ଆସି ଗୋପୀମାନଙ୍କର ।

ମଧ୍ୟରେ ଯାହାର କରନ୍ତି ଆଦର ହୋଇ ରହି ପ୍ରେମଭର ।

ସଜନୀ ତାହାର ଲଳିତା ତୁମ୍ଭର ପାଦପଦ୍ମଜରତନ ।

ପୀଠଅନ୍ତେ ଦଣ୍ଡବତ କରି ଶୁଣି କରଅଛି ନିବେଦନ । ୨୮ ।

ପ୍ରସନ୍ନାଦିବାଚନଂ ନବଦମନମାପନ୍ନବଦ୍ଧୁଲି-

ସ୍ତୁତ୍ତ୍ୱ ବୁଦ୍ଧେ ଯସ୍ୟାଃ କୃତମଦତ୍ତ ସମ୍ବର୍ଦ୍ଧନମର୍ତ୍ତୁ ।

ଚିତ୍ତଦ୍ୱେଶାନ୍ତରାଜ୍ୟ, ରଣପରମାଜ୍ଞା ନୃପତନା ।

ବହୁବ ପ୍ରଶୋଭା ସ୍ମରମଥନ ସେଷଂ ବପିଳବା । ୨୨ ।

ବହୁବ ଦେ ଦଂସ ବାଳକ ବୟସ ସମୟରୁ ପଦନର ।

ନୂତନପତର ବସ୍ତ୍ରର ଅଦାର ପୁଣି ପୁଣି ସନ୍ତୋଷର ।

ରଖିଥିବ ଯୋଗେ ଯାକୁ ସୁନଂବଶେ ସେହି ବପିଳବା ଧେନୁ ।

ଖୁଲି ସୁନବରେ ନ ପାରେ ପିଠିରେ ଲାବ ବଦେ ଶୁଣ ବାଉଁ । ୨୩ ।

ସମାପେ ନାପାଳଂ ତ୍ରିତରୁରଦଳା ଦସ୍ତବଦେବା

ଭୁକ୍ତା ଯା ମାକନପ୍ରିୟସଦୃଶ୍ୟ ଲବନୟରା ।

ଇୟଂ ସା ବାସନ୍ତୀ ଗଳଦମଳମାଧୁବପିଳବା

ମିଷାଦଗ୍ରେ ଗୋପୀବମଣ ରୁଦ୍ରଶ ଶ୍ରେଦପୁର ନଃ । ୨୪ ।

ବହୁବ ବାଦନ ଦେ ଦର ବଦନବନ ପାଶେ ବାସନ୍ତୀର ।

ଥିଲା ଯେଉଁ ଲତା ଭରି ଖୁରଟି ତା ପଛବ ଦୋଇମାତର ।

ଏବେ ଚୂଡ଼ପ୍ରିୟ ସଦୃଶ୍ୟ ସ୍ନେହ ବହୁ ମକରନ ଛଳେ ।

ଗୋପୀଙ୍କର ଦୁଃଖ ଦେଖି ବରେ ଶୋକ ବନାଏ ପୁଣି ସକଳେ । ୨୫ ।

ପ୍ରସନ୍ନୋ ଦେବବ୍ୟା ମଧୁମଥନ ଯଃ କୋଟି ପୁରୁଷଃ

ସ ଯ ତୋ ଗୋପାଳାଭ୍ୟୁଦୟପରମ ନନ୍ଦବସନ୍ତ ।

ଧୃତୋ ଯୋ ଗାଞ୍ଜନ୍ୟାଃ କଠିନକଠରେ ସମ୍ପ୍ରଦ ଚରଃ

ସମନ୍ତାଦେବାସ୍ତଂ ଶିବଶିବ ଗତା ଗୋକୁଳକଥା । ୨୬ ।

ଦେବଜାର ଗର୍ଭମଧ୍ୟରୁ ସମ୍ଭବ ଦେଲେଟି ଯେଉଁ ପୁରୁଷ ।

ଗୋପାଳଙ୍କ ଶୁଭ ବିଶ୍ୱର ସେ ଧବ ଚୂନାବନେ କଲେ ବାସ ।

ଗାଞ୍ଜନା କଠିନପେଟ, ସେ ଜନମ ଅନ୍ତର ଏ ଗୋପପୁର ।

ଦେବଗଲା ବଞ୍ଚୁ ପାଇଲୁ ଗରଷ୍ଠ ଏହା ବଡ଼ ବୃଷ୍ଟ ପାଶ । ୨୭ ।

ଅରଣ୍ଡେନୋକ୍ତା ପଶୁପଦୁଷୋ ଯାନ୍ତି ବପଦଂ

ବୃଣାବର୍ତ୍ତାକ୍ରନ୍ତୋ ରତସ୍ପର ରସଂ ଚତୁରତସ୍ପତ୍ନ ।

ଅମୀଦେହୀମୀଭୂତା ବ୍ରଜବସତ ବୁରପରସର

ବଦନ୍ତେ ସନ୍ତାପଂ ଧୂରହର ବଦୁରଂ ଉତ୍ସୁ ଗତେ । ୨୯ ।

ହେ ଦଂସ ମୋହନ ଅଗେ ଏ ବଚନ କହିବ ତୁମ୍ଭେ ଗୋପରୁ ।

ହେଲୁଦିନୁ ଦୂର ସକଳ ଅଜର ବୃଣାବର୍ତ୍ତୀକ୍ରନ୍ତରୁ ।

ଦଣ୍ଡେ ରସୁଙ୍କର ବ୍ରଜପରସର ବ୍ୟୋମମୟ ହୋଇଅଛୁ ।

ଏଶୁଟି ସନ୍ତାପ ବଦୁରୁ ସ୍ବରୂପ ଏଥେ ମିଥ୍ୟାନ ଛୁଁ କିଛି । ୨୯ ।

ଉତ୍ସୁନାଗନ୍ତବ୍ୟଂ କଥମପି ହରେ ଗୋଷ୍ଠମଧୁନା

ଲତାଶ୍ରେଣୀବୃନ୍ନାବନଭୁବ ଯତୋଃତୁଦୁଷମୟା ।

ପ୍ରସୁନାନାଂ ଗନ୍ଧଂ ମଧୁମଥନ ଚନ୍ଦ୍ରାଚଳହତଂ

ରଜନ୍ ସଦେହ ମୂର୍ତ୍ତୀଂ ବଦନ୍ତି ଜଗଦୋ ଗୋପସୁଦୃଶାଂ । ୩୦ ।

ହେ ଦଂସ କହିବ ନ ମେରରେ ଜବ ଗୋପରୁବନକୁ ହରି ।

ବୃନ୍ନାବନସ୍ତୁତ ସୁଷଲତାବ୍ରାତ ହେଲୁ ବସମୟସର ।

ଅହେ ମଧୁଜିତପୁଷ୍ପଗଜବ୍ରାତ ଘେନ ଗୋପୀଙ୍କ ନାସାରେ ।

ମିଳନ୍ତେ ପବନ ହୋଇ ଜ୍ଞାନଜ୍ଞାନ ମଜ୍ଜନ୍ତି ସବେ ମୂର୍ତ୍ତୀରେ । ୩୦ ।

କଥଂ ସଙ୍ଗୋଽହୁରାଃ ସହ ସମୁତ୍ତାଃ ସମ୍ପ୍ରତି ହରେ ।

ବୟଂ ପ୍ରାମାଣାନାର୍ଯ୍ୟାସ୍ତୁ ମଧୁ ନୃପକନ୍ୟାଜିତପଦଃ ।

ଗତଃ କାଳୋ ଯସ୍ମିନ୍ ପଶୁପରମଶୀଘ୍ରମବୃତ୍ତେ

ରବାନ୍ ବ ପ୍ରସ୍ରସ୍ତୋ ଚମୟି ଗୁହବାନ୍ତୀ-ବନ୍ଧପିତ୍ତ । ୩୧ ।

କହିବ ହେ ଦଂସ ଅମ୍ଭେ ଗୋପୀବନ୍ଧ ବୃକ୍ଷସଙ୍ଗଯୋଗ କାହୁଁ ।

ହୋଇଉଁ ମେ ଶୁକସୁନଶ- ସମାଜ ସେବାରେ ଅଛନ୍ତି ଯହୁଁ ।

ଅମ୍ଭେ ଗଉଡ଼ୁଣୀ ସେବାଳ ଗଲଣି ଯେବେ ଜଣି ଅଜ୍ଞତାରେ ।

ଗୋପୀସଙ୍ଗ ଇତି ବଦିଅନ୍ତି ଲୁଚି ଗୁହବାନ୍ତୀବୃକ୍ଷପରେ । ୩୧ ।

ବୟଂ ତ୍ୟକ୍ତ୍ବା ସ୍ବାମିନ୍ ଯଦିହ ତବ ଚଂ ଦୁଷଣାଦିଦଂ

ଜସଗାଃ ପ୍ରାମାଣମୟମପିତସ୍ବଂ ଦୁଷ୍ଟରହରଃ ।

କୁହୁକହେଇଶ୍ରୀବଧୁ ସଦ ନିବାସାତ ପରଚିତା ।

ବସୁନ୍ଧ୍ୟନ୍ତେ ସଦଂ କଳିତନବପଦେବୀଲଭୁତା । ୧୨ ।

କହୁବ ତାହାକୁ ସେ ଶୁଦ୍ଧ ଅମ୍ବୁକୁ ଯିବାର ତାଙ୍କର ଦୋଷ ।

ନୋହେ ଲେଖମାତ୍ର ଅଛୁ ଯା ବିଜ୍ଞାତ ଶୁଣ ତାହା ଅହେ ଦଂଷ ।

ତାଳିଆ ଜାତିର ଅଟେ ଏ ବେଞ୍ଚାର ନୁହନ୍ତି ସେ କାର ବସ ।

କାକ ପାଲେ ପିତ ଡିମ୍ବଦଳପକ୍ଷ ଦେଲେ ସେ ଶୁଦ୍ଧେ ତା-ପାଶ । ୧୩ ।

ଅୟଂ ପ୍ରବୋଦଜଃ କଳ ପରନତୋ ଯସ୍ୟ ତବ ସା

ରସାଦାଶ୍ୟାତବ୍ୟଂ ପରକଳୟ ଚନ୍ଦ୍ରାକମ୍ପଦଂ ।

ମୟା ପ୍ରଶ୍ନବ୍ୟାସେ ପ୍ରଥମପିତ ବୃନ୍ଦାବନପତେ

କମାହୋ ରାଧେଽପି ସୁରସି ହତ ଚ ବର୍ଣ୍ଣସୁରଳଂ । ୧୪ ।

ପଶୁରବ ଦଂଷ ଅହେ ହୃଷୀବେଶ ପୂର୍ବରଙ୍ଗବେଳିସ୍ଥାନ ।

ଯହିଁ ରାସରସ ଦେଲ ପରକାଶ ଅଛୁଟିବ ଭୁମ୍ବମଳ ।

ହେ ବୃନ୍ଦାଅରଣ୍ୟପତି ଶ୍ୟାମଘନ ପ୍ରଥମ୍ ଯା ପୁଚ୍ଛେ ଶୁଣ ।

ରାଧା ଏହି ବର୍ଣ୍ଣଦୂର ଭୁମ୍ବମଳ ମଧ୍ୟେ କି ହୋଏ ସୁରଣ । ୧୫ ।

ଅୟେ କୁଞ୍ଜଦ୍ରୋଣୀକୁହରଗୁହମେଧୁନ୍ କମଧୁନା

ପରୋଷଂ ବନ୍ଧ୍ୟନ୍ତେ ପଶୁପରମଣୀଦୁର୍ଲ୍ଲଭୟଃ ।

ପ୍ରଜାଣା ଲୋପୀନାଂ ତବ ଚରଣପଦୋଽପି ଯଦୟଂ

ଯଯୌ ରାଧା ସାଧାରଣ ସମୁଚିତପ୍ରଶ୍ନପଦଣଂ । ୧୬ ।

କହୁବଟି ଦଂଷ ଅହେ କୁଞ୍ଜବାସ ଗୁହସ୍ତ ବର୍ତ୍ତମାନରେ ।

ଆପଣଙ୍କଠିନେ ଲୋପନାଶ୍ରମାନେ ଅଛନ୍ତି ସେଉଁ ପରରେ ।

ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟ ମୁଁ କିଏ କହୁବି ବିଶେଷ ଲୋପୀଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ସେ ସାର ।

ସେ ରାଧା ଭୁମ୍ବର ପାଦଚନ୍ଦ୍ରନର ଦେଲଣି ଯଥା ଇଚ୍ଚର । ୧୭ ।

ମୟା କାତ୍ୟଃ କମ୍ବା ଭୂମିହ ନିଜ ଦୋଷାତ ପରମର୍ଥୋ

ଯଯୌ ମନା ବୃନ୍ଦାବନକୁସୁମବଜ୍ରୋ ବଧୂରତାଂ ।

ଯଦର୍ଥଂ ଦୁଃଖାନ୍ତୁର୍ବିବସତେ ତମଦ୍ୟାପି ହୃଦୟା-

ରା ଯସ୍ତାଦୁର୍ଯ୍ୟୋ ନରମପି ଭବନ୍ତି ଦରସୁତ । ୨୫ ।
 ହେ ଗୋଷ୍ଠପ୍ରଧାନ ସେବେ ବୃନ୍ଦାବନ ପାଶୋର ନ ଯିବ ଫେର ।
 ଜନ୍ମପତି ତୃପ୍ତି ଗୋପୀଙ୍କ ଜୀବନ କୃପାରେ ନ ନେବ ଦୂର ।
 ବୃନ୍ଦାବନ ସୁମ-ଭକ୍ତେ ମନୋରମ ହୋଇଛୁ ଯେଉଁ ବାସର ।
 ଦେଖି ତା ଶ୍ରୀମତୀ ଶୋକରେ ବେମର ଦୂରବେ ଦବସ ବାର । ୨୬ ।
 ଚରଙ୍ଗେଃ କୁବାଣୀଂ ଶ୍ରୀମନରଗିନୀ ଲୁଗବମସୌ
 ନଦୀଂ କାଂସ୍ତୁ ଗୋଷ୍ଠେ ନୟନନୟୁରେରଜନୟୁର ।
 ଇତି ବାସ୍ୟାଦେଷ ବଞ୍ଚିମତଦସାପ୍ରାର୍ଥନମସୀଂ
 ମୁରରେ ବଞ୍ଚିପ୍ରଂ ବସମୟୁର ମାଳା ତ ଶ୍ରୀମନଃ । ୨୭ ।
 ଶ୍ରୀମତୀ-ନୟନ ହୋଇ ଜଳେ ଫୁଣ୍ଟି ଗୋଷ୍ଠେ ଜନ୍ମି ଏକ ନଦୀ ।
 ଚରଙ୍ଗବନ୍ଧୁଲେ ଯମୁନାକୁ ହେଲେ ଜିଣିବାରୁ ହୋଇ ବାଣୀ ।
 ଶ୍ରୀମନରଗିନୀ ଅଭିମାନ ଘେନି ହେ ଦୂର ସ୍ବୟଂ-ପ୍ରାଣ ।
 ନେବାକୁ ଅନେକ ଜଣାଇଲେ ବାକ୍ୟ ନ'ଶୁଣେ ସେ ବଦାତନ । ୨୮ ।
 କୃତା କୁଚ୍ଛାକୃତା ବମପି ତବ ରୂପଂ ମମ ସଖୀ
 ସକୃଦୁଷ୍ଣା ଦୁଷ୍ଟଦହତହତବୋଧୋକ୍ତୁ ତମତା ।
 ହତା ସେୟଂ ପ୍ରେମାନଳମନୁବସନ୍ତା ସରସସ
 ପତଙ୍ଗୀବାମାନଂ ମୁରହର ଦୁଃଖାହତବତୀ । ୨୯ ।
 କୁଚ୍ଛା-ପୀରତବସ ସେ ଶ୍ରୀମତୀ ତୁମକୁ ବପର ଜାଣି ।
 ହତ ବା ଅହତ ବୋଧକୁ ରହତମତି ହୋଇ ସେହୁସଖୀ ।
 ଶୁଦ୍ଧ ଜୀବନର ଅସା ହେ ଶ୍ରୀଧର ପତଙ୍ଗୀଙ୍କୁ ବହୁ ।
 ପ୍ରେମ-ଅନଳରେ ପଡ଼ି ନରନ୍ତରେ ଦଗ୍ଧ ହୋଏ ଦୁଃଖ ସହ । ୩୦ ।
 ମୟା ବାଚ୍ୟଃ କମା ଭୁବି ନିଜଦୋଷାସୁରମସୌ
 ଯସୌ ମନା ବୃନ୍ଦାବନକୁସୁମବନ୍ଧୋ ବଧୂରତାଂ ।
 ଯଦର୍ଥଂ ଦୁଃଖାଗ୍ନି ବିବିଧତ୍ତ ତମଦୟାପି ହୃଦୟ-
 ରା ଯସ୍ତାଦୁର୍ଯ୍ୟୋ ନରମପି ଭବନ୍ତି ଦରସୁତ । ୩୧ ।

ଅଦେ ବୁଦ୍ଧାବଳବିନୋଦା ମୋଦନ ଦୁମ୍ବର ଏଥୁରେ ଦୋଷ ।
 ମୁଁ ବହୁ ନ ପାରେଁ ସ୍ଵ ଅପରାଧରେ ଶ୍ରୀମତୀ ପାଉଛୁ କ୍ଳେଷ ।
 ଭୁମ୍ବରୀ ତାର ହୃଦେ ଅନିବାଦ ବିରହଅନଳ ଜଳେ ।
 ତେବେ ସେ ଦୁର୍ବିଧିପଣେ ନରବଧୁ ଭୁମ୍ବ ନାମକୁ ଯେ ଲାଲେ । ୭୮ ।

ତ୍ରିବିକାରଦୋ ଧନ୍ୟା ହୃଦୟମିବ ତେ ସ୍ଵଂ ପୁରମସୌ
 ସମାସାଦ୍ୟ ସ୍ଵେରଂ ଯଦଦ ବିଳସନ୍ତି ନବସଭା ।
 ଧ୍ରୁବ ପୁଣ୍ୟଭ୍ରଂଶାଦଜନ ସରଳେୟଂ ମମ ସଖୀ
 ପ୍ରବେଶପ୍ରସାଦୁରୁ ସଖମପି ଯଦସ୍ୟା ନ ସୁଲଭଂ । ୭୯ ।

ସେ ଭୁବୁଦା ଧନ୍ୟ ଆପଣା ସଦନ ପ୍ରାୟ ମଣି ଭୁମ୍ବ ଚିତ୍ତେ ।
 ବାସ କରିଅଛୁ ବବା ନ ପାଇଛୁ ଥିଲା ତା ସ୍ଵଭୂତ କେତେ ।
 ଅମ୍ବ ସଖୀ ଶୁଧା ଲଭି ପୁଣ୍ୟବାଧା ଜନିଥାନ୍ତେ ଦେ ହର ।
 ଭୁମ୍ବ ସେ ମାନସ-ସଦନରେ ବାସ କ୍ଷଣେ ନ ପାରିଲା କର । ୮୦ ।

ବିମାଦିଷ୍ଟା ବୁଦ୍ଧିଃ ସପଦ ଯଦ ବା ନୁରପଟିନା
 କ୍ଷତାପମ୍ଭାରେଣ ଦ୍ୟୁତମଦିରକସ୍ତୁର ବିମପତତ୍ତ ।
 ଇତି ବ୍ୟକ୍ତିରସ୍ୟାଂ ଗୁରୁଭରତାତଃ ଶାତକରବ-
 ଶବାବସ୍ଥନାୟଂ ମୁରହର ବିବର୍ଜା ବିଦଧରେ । ୮୧ ।

ବହୁବ ଶ୍ରୀମତୀମୁଖି ଦେଖି ଭୀତି ଭଜି ଗୁରୁଜନମାନେ
 ବିଶ୍ଵଭକ୍ତି ଚିତ୍ତ ଅସି କେଉଁ ଭୂତ ଲାଗିଲା ଏହାକୁ ଶନେ ।
 ବିଅବା ଅନୁର ତାପବିଷୟର ଦଂଶିଲାବି ଅପସ୍ମାର ।

ସେନ ବି ଶାତକରବ ଶୁଣି ଦବ ଲଭନ୍ତେ ଦେ ମୁରହର । ୮୨ ।

ନଗାନେୟଂ ସମ୍ପ୍ରାପ୍ୟକୁଶଳପଣପାବନଦଶ
 ନଗାନର୍ତ୍ତ ସ୍ଵେରଂ ମମ ସଦୃଶଗତିକୁହରେ ।
 ତରଳେନ୍ଦ୍ରଶେଖୀମଧୁର ମଥୁରାୟଂ ନବସଦ-
 ଶିରଦାର୍ତ୍ତା ବାର୍ତ୍ତାମପି ତବ ଯଦେଷା ନ ଲଭତେ । ୮୩ ।

ବହୁବ ଦେ ଦଂଷ ଶ୍ରୀମତୀମାନସକୁହରମଥେ ନୁତନ ।

ଅମଙ୍ଗଳପରପାତକର ଲବଣ ନୃତ୍ୟ କରେ ଅବିଚିତ୍ତ ।
 ସେ ସବ୍ୟନୟନ ଶ୍ରେଣୀର ବନ୍ଦନ ମଧୁପୁର ଗଲ୍ଲଦନ୍ତ ।
 ବାରତା ଭୁମ୍ଭୁକ ନ ପାଇ କାତର ଦେବାରୁ ସଦା ସୁତନ୍ତ । ୮୧ ।
 ଜନାନ୍ତ ସିଦ୍ଧାଦେଶାନ୍ ନମନ୍ତି ଭଜତେ ମାନ୍ଦିବମଣାନ୍
 ବ୍ୟତେ ଶୁଣ୍ଠାମଧ୍ୟବଦନୟେନୌଷଧିଦାଂ ।
 ଭୃଗୁଶାସ୍ତ୍ରାୟେ ପରତରତ ଭକ୍ତ୍ୟା ଗିରିସୁତାଂ
 ମମାସା ହୁ ବ୍ୟଗ୍ରା କମପି ଶୁଭଦେଭୁଂ ନ ମନୁତେ । ୮୨
 ଦେ ଦଂଷ କହୁକ ଶ୍ରୀମତା ଯେ ଭୁମ୍ଭୁ-ପ୍ରାପ୍ତି ଲକ୍ଷା ଧର ମନେ ।
 କେତେ ଉଦାସୀନମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଣାମ କରି ଯେ ମାନ୍ଦିବମଣେ ।
 ସେବା କରେ ପୁଣି ଜଡ଼ିବୁଝି ଜ୍ଞାନଜନେ ଭଜ ଦେଖିବାକୁ ।
 ଭୁମ୍ଭୁଙ୍କୁ ପାବଣୀ ସେବେ କାହିଁ ମନ୍ତ୍ର ନ ଲଭେ ସୁଖଦେଭୁକୁ । ୮୩ ।
 ପଶୁନାଂ ପାତାଭଂ ଭୁଜଗରପୁପ୍ରପ୍ରଶୟନଂ
 ସୁଷେକକ୍ଷିତଂ ନବିତ୍ତଭନସାର-ଭୂତଦୂରଂ ।
 ସଦାଭ୍ୟାସେ ନନ୍ଦୀଶ୍ଵରଗିରିଭୁବୋ ଭଞ୍ଜରସିତଂ
 ଭବନ୍ତଂ କଂସାରେ ଭଜନ୍ତି ଭବଦାସ୍ତ୍ରୈଃ ମମ ସଖୀ । ୮୪ ।
 ପଶୁଙ୍କ ପାଳକ ଗରୁଡ଼ନାୟକ କାମଜୀତ୍ତା ବବଦ୍ଧକ ।
 ନବିତ୍ତ ଶ୍ୟାମଳ ବାରିବାହୁଭୁଲ ସୁସମାକ୍ଷିତାହାରକ ।
 ନନ୍ଦୀଶ୍ଵରଗିରି ଜବଟବଦ୍ଧରି ଭୁମ୍ଭୁଙ୍କୁ ଅମ୍ଭର ସଖୀ ।
 ଭଜନ୍ତୁ ଅପଣଙ୍କର ଦରଶନ ପାଇବାକୁ ଅଶା ଭଞ୍ଜି । ୮୫ ।
 ଭବନ୍ତଂ ସନ୍ତପ୍ତା ବଦନ୍ତିତତମାତାଙ୍କୁରରସେ
 ବିଲିଖ୍ୟା ବ୍ରୁଭଞ୍ଜୀବୃତମଦନକୋଦଣ୍ଡବଦନଂ ।
 ନିଧାସ୍ୟନ୍ତୀ ତଣ୍ଡେ ତବ ନିଜରୁଜା ବଞ୍ଚଣମସୌ
 ଧରଣ୍ୟାମ୍ଭୁଲିଭୁଦିମନବିଜାଙ୍ଗୀ ବଲ୍ଲୁଠି । ୮୬ ।
 ସନ୍ତାପିତ ହୋଇ ରଥା ଚନ୍ଦ୍ରମୁହୂର୍ତ୍ତୀ ତମାଳପତ୍ରରସରେ ।
 ଲେଖି ଭୁମ୍ଭୁରୂପ ପୁଲକ୍ୟନୁପକୃତ ବ୍ରୁଭଞ୍ଜୀଠାଣିରେ ।

ସେହୁରୂପ ବଞ୍ଚେ ଜନବାହୁ ଅଶ୍ରେ ଭକ୍ତି ଅଲଙ୍ଗନସୁଖ ।
 ପାଇବା ଆଶାରେ ମତ୍ତେ ଅବନୀରେ ଅବଶରେ ଲଭି ଦୁଃଖ । ୮୪ ।
 ବଦାନନ୍ଦ ଶ୍ରେୟଂ ନିବିଡ଼ବଦନାୟୁଷ୍ମାଦିମଦା-
 ଦମନାଦାମ୍ବାନଂ କଳୟତ୍ତ ବବନ୍ତଂ ମମ ସଖୀ ।
 ତଥାପ୍ୟସ୍ୟା ସୁଧା ବିରହଦହନାକଳ୍ପିତସ୍ତୟୋ
 ମୁଗ୍ଧରେ ଦୁଃସାଧ୍ୟା ସଖାମପି ନ ବାଧା ବିରମତି । ୮୫ ।
 ସୁଧା ମୁଗ୍ଧମତି ହୋଇ ଦବାସୁତି ଭୁମ୍ଭୁ ଶୁଭ-ଶୁଭନାରେ ।
 କେବେଟି ତସ୍ମିନ୍ ହୋଇ ଜନବଳ ମୁଁ ବୋଲି ଶୁଳେ ମନରେ ।
 ସନ୍ତତ ବିରହଅନଳରେ ଦାହ ହୁଅନ୍ତେ ଭୁମ୍ଭୁ ବିନ୍ଦି ।
 ଅମ୍ଭ ସଖୀ ବାଧା ଲଭୁଅଛୁ ସଦା ଶୁଣି ହେ ମୁରଥସୁଭ । ୮୬ ।
 ଭୁଞ୍ଜ ସନ୍ତାପନାମୟର ପରମୁକ୍ତାପି ରରସା-
 ଦଦାନାମାପେଦେ ତଦପି ତବ ଚେଷ୍ଟାଂ ପ୍ରିୟସଖୀ ।
 ଯଦେଷା ବଂସାରେ ଭିତ୍ତୁରହୁଦୟଂ ତ୍ବା ମବୟତ୍ତ
 ସଙ୍ଗାନଂ ମୂର୍ଦ୍ଧନ୍ୟା ଭିତ୍ତୁରହୁଦୟାଭୁଦନୁଦନଂ । ୮୭ ।
 ଭୁମ୍ଭେ ଶ୍ରୀମତୀଙ୍କ ସନ୍ତାପତତବ ଦେଇଅଛୁ ତଥାପି ସେ ।
 ବରତମାନରେ ଭଳେ ଏକାନ୍ତରେ ଭୁମ୍ଭୁ ନାମକୁ ମାନସେ ।
 ସଙ୍ଗସିଦ୍ଧେମଣି ଏବେ ଶୁଣି ଜାଣି ବଜ୍ରହୁଦୟ ଭୁମ୍ଭୁ ।
 ଜମଣରେ ଶ୍ରୀଣ ହୋଇ ଦନୁଦନ ଲଭୁଅଛୁ କୃପାତାକୁ । ୮୮ ।
 ସମକ୍ଷଂ ସବେଷାଂ ବିଦରସି ସମାସ୍ତପ୍ରଣୟିନୀ-
 ଦିତି ଶ୍ରୁତ୍ବା ନୂନଂ ଶୁରୁତରସମାଧୁଂ କଳୟତ୍ତ ।
 ତଦା ବଂସାସୁରେ ଭଜନ୍ତି ଯମିନୀଂ ନେତ୍ରପଦବ-
 ଦିତି ବ୍ୟକ୍ରଂ ସଜ୍ଜିବବତ୍ତ ଯମମାଲୋଚିତୁମପି । ୮୯ ।
 ସମାସ୍ତସାଧନତାଣା ସବଂ ଜନମାନଙ୍କୁ ଯେ ଦିଅ ଦେଖା ।
 ଜାଣି ଏହି ଶୁଭ ଭାବତପେ ମତି ବଳାଇଅଛୁ ସୁଧବା ।
 ହେ ବଂସନାଶନ ଭୁମ୍ଭୁ ଯେ ଜନ ଭଳେ ସେ ଦେଖଇ ନେତ୍ରେ ।

ଏହା ହାଣି ଶୁଧା ବଜନରେ ଶୁଦ୍ଧ ବଳାଘଣ୍ଟ ସନ୍ତୁଳେ । ୮୭ ।

ମୁଗୁରେ ବାଳିନୀସଲିଳଦଳଦଳୀବରରୁଚେ

ମୁଗୁନ ଶ୍ରୀ ବୃନ୍ଦାବନମଦନ ବୃନ୍ଦାବନମଣେ ।

ବ୍ରଜାନନ୍ଦନୁନୀତୁଳଦୟିତ ନନ୍ଦାମୂଳ ଦରେ

ସଦେହି ଜନନୀ ପରଜନସୁତଂ ବଳଲୟା । ୮୮ ।

ହେ ମୁରଲୀଶନ ଯମୁନାଜୀବନଜିତ ଇନ୍ଦୀବରବାନ୍ତି ।

ହେ ମୁଗୁଦ୍ରପଦ ବୃନ୍ଦାବନ-ମୋଦବବଦ୍ଧ ରସପଦ ।

ଇନ୍ଦ୍ରମଣିରୂପ ବ୍ରଜାନନ୍ଦ ଭୂପ ନନ୍ଦସୁତ ଦରପ୍ତିୟ ।

ଏପରି ବାଳନ୍ତି ଶୁଧା ଦବାବଦ ସଙ୍ଗେ ଶେନ ସଖୀତୟ । ୮୯ ।

ସମନ୍ତାଦୁରୁପ ପ୍ରବଚରଦଳବାନ୍ତି ଶିଖୟା

ବୃତ୍ତୋଦେଶଃ ପଞ୍ଚାଶୁଗମୁଗୟୁବେଧବ୍ୟାସକରେ ।

ଚନ୍ଦ୍ରଭୂତଃ ସଦ୍ୟସ୍ତନବନଦିତଂ ଦାସ୍ୟଦ ଦରେ

ଦଠାଦଦ୍ୟଶ୍ଚୋ ବା ମମ ସଦୃଶା ପ୍ରାଣଦରଣଃ । ୯୦ ।

ଭୃମ୍ବର ବରଦ ଅଗ୍ନି ଶିଖାତୟ ତାପେ ସନ୍ତାପିତ ହୋଇ ।

ମଦନବ୍ୟାଧର ପାଇ ଶରଣର ଚଞ୍ଚଳତ ହୋଇଛଇ ।

ହୋଇ ଅତି କ୍ଷୀଣ ଶ୍ରୀମତାର ପ୍ରାଣ ଦରଣ ଶରଣ-ବନ ।

ଛନ୍ଦି ପଳାଇବ ଶୀଘ୍ର ହେ ମାଧବ ବରୁଣବ ଏହା ମନ । ୯୧ ।

ପୟୋରାଶିଶୀତଭିଷି ହ୍ରମକରେତୁଃ ସମଧୁରେ

ଦଧାନେ ଦୃଶ୍ୟଜ୍ଞଃ ମୁରବନୟିରୂପଂ ମମ ସଖୀ ।

ଦରେ ଦତ୍ତସାନ୍ତା ବବଦି ଚଦମାଂ ବଂ ପ୍ରବବଦ

ମୁଗୁ ଦନ୍ତୁଂ ବନ୍ତୁ ବ୍ୟଥୟାନ୍ତ ବଦାନେବ ଭୁବୁଜା । ୯୨ ।

ସମୁଦ୍ରର ନୀର ଫେନପରବାଇ ହ୍ରମସ୍ମଦର ବର୍ଣ୍ଣି ।

ସମାନ ସୁନ୍ଦର ଭ୍ରୁବଜ୍ରୀରେ ଯାଇ ପରାମ୍ବ ଦେଲ ମଦନ ।

ସେ ଦରଜ୍ଜ ଦବା ରଜନୀରେ ସେବା କରୁଛି ସଖୀ ସନ୍ତୁତ ।

ନୋହଲେଷଂ ବାମ ଭୁମ୍ବେ ଦବା ବାମ ବରନ୍ତା ତାକୁ ବ୍ୟଥୁତ । ୯୩ ।

ନ ଜାଣିବେ ଭାବ ପଶୁପରମଣୀନାଂ ଯଦୁମଣେ
ନ ଜାଣିମଃ କଷ୍ଟାଭିଦଧି ଭବ ମାୟା ରଚୟିତ ।
ସମନ୍ତାଦ୍ୟାମ୍ନଂ ଯଦିହ ପବନବ୍ୟାଧିରଲପ୍ତ ।

ଦୁର୍ଲ୍ଲାଭସ୍ୟାସ୍ତେନ ବ୍ୟସନକୁଳମେବ ଦ୍ଵିଗୁଣିତଂ । ୧୯ ।

ଅହେ ଯଦୁମଣି ଏ ଗୋପରମଣୀମାନଙ୍କର ଭାବ ଭୁଲ୍ଲେ ।
ନ ଜାଣିଲେ ଅମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଯୁରୁବ ମାୟା ନେଇ ଭୁଲ୍ଲ ଭାବେ ।
କରସ୍ଥଳ ମେଘା ବାତସେନା କହୁଲଲଦନ ବୁଝିଜ୍ଞାନ ।
ରାଧା ଦୁଃଖନୟା ପାଇଅଛି ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ଵିଗୁଣରେ ନୋହେ ଅନ । ୧୯

ଗୁଣେଇନ୍ଦ୍ରେବାସୀ ସ ଭଜନ୍ତ ଯଦୁନାଂ ସଚିବତାଂ

ସଖୀୟଂ କାଳିନୀ କଳ ଭବନ୍ତି କାଳସ୍ୟ ଭଗିନୀ ।

ଭବେକନ୍ୟଃ କୋବା ନରପତିପୁରେ ମହପରିଚିତୋ

ଦଶାମସ୍ୟଃ ଶଂସନ୍ ଯଦୁଲଳବ ଯସ୍ତୁ । ମନୁଜସ୍ଵେତ୍ । ୧୮ ।

ଶିଷ୍ୟ ସେ ଉଦ୍ଭବ ସେହୁତ ସତୀବ ଯଦୁବଂସମାନଙ୍କର ।
ଯମର ଭଦ୍ରଣୀ ଯମୁନାତ ପୁଣି ବର୍ଣ୍ଣର ଦେ ଯଦୁବଂସର ।
ମଧୁପୁରେ ଅମ୍ଭ ପରିଚିତ ଭୁଲ୍ଲ ବିନା ଅଛୁ ଦେବା ଅଛୁ ।
ଅମ୍ଭ ଦୁଃଖ କହୁ ଭୁଲ୍ଲକୁ ସେନେହା କରାଇବା ନ ଦିଶୁଛି । ୧୮

ବିଶୀର୍ଣ୍ଣାଙ୍ଗୀମନ୍ତ୍ରଜ୍ଞଶବ୍ଦଲୁଠନାଦୁତ୍ତଳକୟା

ପରାତାଂ ଭୃସ୍ତସ୍ୟ ସତତମପରାଗବ୍ୟଭବତ୍ ।

ପରିଧ୍ରୁମୋଦାଂ ବିରମିତସମସ୍ତାଲଭୁତବାଂ

ବିଧୋ ପାଦର୍ଶାଦଧି ସୁଖସ୍ଵ ରାଧା କୁମୁଦିନୀ । ୧୯ ।

ଭୁଲ୍ଲ ବିଚ୍ଛେଦରେ ନାନା କାନନରେ ବୁଲି ବୁଲି ଶୀତ ହୋଇ ।
ଅଛୁ ପୁଣି ସେହୁ ଉତ୍ତଣାକୁ ପାଇ ଶୋଭା ଅଙ୍ଗେ ରଖିନାହିଁ ।
ଅମୋଦକୁ ପରିବର ସଦୃଶ କରୁଛୁ ନ ଶୁଣଇ ।
ରାଧା କୁମୁଦ ଚିତ୍ତର ପ୍ରମୋଦ ଦଥ ଭୁଲ୍ଲେ ବୁଝୁହୋଇ । ୧୯ ।
ବିପତ୍ତିବ୍ୟଃ ପ୍ରାଣାନ୍ କଥମପି ଭବତୁ ସଙ୍ଗମସୁଖ-

ସୁଦାଧୀନା ଶୌରେ ମମ ସଦୃଶା ରକ୍ଷିତବତୀ ।

ଅଭିଜାନନ୍ତେ ସମ୍ପଦବଧୂ ଦବସେ ଜୀବନଦିଧୀ ।

ଦତ୍ତାତ୍ତା ନିଃଶବ୍ଦଂ ବଚରତି ଦୃଶ୍ୟେ ଚନ୍ଦ୍ର ମୁକୁଳେ । ୧୪

ଭୁମ୍ବ ସଙ୍ଗସୁଖ ଆଶ ରେଷି ଦୁଃଖମାନଙ୍କରୁ ପ୍ରାଣ ଲକ୍ଷି ।

ଥୁଲ୍ୟ ସୁଧା ସେନ ଦେବଜ୍ଞାନନନ କଣ୍ଠଦନ ଯିବା ଦେଖି ।

ହୋଇ ସେ ଦତ୍ତାତ୍ତ ଜୀବନର ଆଶ ଶୁଦ୍ଧି ଦେଇ ନିଃଶବ୍ଦରେ ।

ବୁଝିଅଛି ନେତ୍ରଦୁଇ ଏତରିତ କହୁକ ଦଂସ କୃଷ୍ଣରେ । ୧୫ ।

ପ୍ରଜାକାରରମ୍ୟ ଅମରରୁଦ୍ରପୁରଣତେ-

ବିମ୍ବ କ୍ରାୟା ବ୍ୟକ୍ତିସ୍ମରକଦନଲୁକ୍ଷ ପରଜନେଃ ।

ଅମୁଷ୍ମନ୍ତୀ ସଙ୍ଗଂ ଭୁବଲୟଦୃଶଃ କେବଳମସୌ

ବଳାଦାଦ୍ୟପ୍ରାଣାନବଦି ରବଦାଶା ସଦୃଶା । ୧୬ ।

ସଖୀମାନେ ପ୍ରତିକାରରୁ ନିବର୍ତ୍ତି ରହିଲେଣି ଶ୍ରୀମତୀ ।

ଚରମ ଅବସ୍ଥା ଦେଖି ମନ୍ତ୍ରୀ ବୁଝା ଜୀବନରକ୍ଷାରେ ତାର ।

ଜାଲ ରୁଚିଯିଲ-ନେତ୍ରାର କେବଳ ଭୁମ୍ବ ସଙ୍ଗ ଆଶା ଚିତ୍ତେ ।

ଥୁକାରୁ ପସଣ ରହିଅଛି ଜାଣ ସନ୍ଦେହ ନ ଧର ଏଥେ । ୧୭ ।

ଅସ୍ତେ ସୁସଜ୍ଜିତାରସିକ ମମ ସଖ୍ୟାଂ ନବନବା

ପୁର ବଦା ସେନ ପ୍ରଣୟୁକ୍ତଦୃଶ୍ୟ ଦନ୍ତ ଗଦନା ।

ସତେନ୍ଦ୍ର କ୍ରାପେକ୍ଷ ସ୍ତ୍ରୀମତି ଶୁଭିମାଂ ଦୃଢ଼ଶଲେଂ

ଯଦେତସ୍ୟା ନାସାବହୁତମିଦମଦ୍ୟାପି ତଳଇ । ୧୮ ।

ହେ ସୁସରସିକ ଭାବ ଯେ ଅଲେଖ ନୁହନ ନୁହନ ଦେଇ ।

ପୁଣେ ବୁନାବନେ ପ୍ରଣୟୁକ୍ତଦେବା କାଞ୍ଚିଲ ସୁଧା କୁ ନେଇ ।

ଏବେ ସେହି ସ୍ତେହ ଶୁଦ୍ଧିଲତ କହ ସୁଧା-ନାସାପବନେ ।

ଦୁଳା ଯା ଦୁଲୁହ ଏହି ମୁଁ ବେଲୁଛି ଧବ ଧବ ତା ଜୀବନେ ୧୯

ମୁକୁଳ ଭ୍ରାନ୍ତାଶୀ କମପି ସଦସକଳିତଗତଂ

ଦିଧରତ୍ତେ ତଦୁକ୍ତଂ ଜଗତି ମନୁଜଃ କଃ ପ୍ରବବତ୍ ।

ବଦାନ୍ତର ବଳ୍ୟାଣୀ ବଳପତି ଯଦୁକୃତ୍ତିତମତ-

ପ୍ରଦାତ୍ୟାମି ସ୍ବାମିନ୍ ଗମୟ ମତସ୍ତେତ୍ଦଂସପଦ୍ୟାଂ । ୧୬

ଦେ ନୁକୁନ ସର ନେନ୍ଦ୍ର ବୃଜ ରହୁ ପ୍ରଳାପ କରଇ ସ୍ବେତେ ।

ଜଗତ୍ତେ ଜନ ବେ ଅଛୁ ସେମାନ ବସ୍ତିପାରିବ ତା ସତେ ।

ବଳ୍ୟାଣୀ ସେ ରାଧା ଉଚ୍ଛ୍ରିତକାଧାକସେ ଯାହା ଯାହା ରଣେ ।

ବହୁବ ତା ଦୁମ୍ବେ ବୃଷକର୍ପେ ଯେବେ ବହୁ ଦଂସ ଶୁଭକ୍ଷଣେ । ୧୭

ଅବୁଲୋଽପି ପ୍ରେମା ମୟେ ମୁରରପୋର୍ଯ୍ୟ ସଖି ପୁଷ୍ପ

ପଦ୍ମଂ ଧର୍ମ୍ୟାପେକ୍ଷାମମି ତଦବଲମୁଦ୍ଗମଣସ୍ବେତ ।

ତଥେଦାନଂ ହା ଧର ସମଜନି ତଟସ୍ତୁଃ ଖୁଟମହଂ

ରଜେ ଲଜ୍ଜାଂ ଯେନ କ୍ଷଣମପି ପୁନର୍ଜୀବିତୁମପି । ୧୮ ।

ଶ୍ରୀମତୀ ବଧନ ଲଳିତେ ମୋହନ ପୁବେ ମୋରେ ଯେଉଁ ପ୍ରେମ ।

କଲଧୁଲେ ତହିଁ ନଢ଼ି ଧୁଣୀ ହୋଇଥିଲି ଏବେ ସେହି ଶ୍ୟାମ ।

ସେ ପୀଢ଼ିତରୁ ଉପାଡ଼ି ମୁଲରୁ ବଥନ୍ତେ ମୋର ପରାଣ ।

କ୍ଷଣେ ହେଲେ ରହୁବାକୁ ଲଜ୍ଜା ହୋଇଅଛି ମୋ ମାନସେ ଜାଣ ॥

ଗନ୍ଧାୟନ୍ତେ ପ୍ରେମା ଦୃପ୍ତେ ପରତେନ୍ଦ୍ରେହଲଦୂତା

ନ ଗାବିଷ୍ୟାମୀତି ପ୍ରଣୟଗରମଙ୍ଗାପନବଧଃ ।

ବଥଂ ନାୟୁଷୀତି ସୁଲେପରପାତୀପ୍ରକଟନଂ

ହରୌ ସନ୍ଦେଶାୟ ପ୍ରେୟସଖି ନ ମେ ବାଗବତରଃ । ୧୯ ।

ଦେ ଲଳିତେ ବସ ଦେବଃ ସନ୍ଦେଶ ବୃଷକୁ କହୁବାପାଇଁ ।

ଗାବ ପ୍ରେମ ଅଛି କହୁଲେ ମଣୁଛି ହେବୁ ଯିବ ଲଦୁ ହୋଇ ।

ଭୁମ୍ବ ବନା ଜାଇ ରହୁ ନ ପାରିଲ ଶୁଣିଲେ ଗଣା ପୀରଇ ।

ହେବ ତପା ଫେର ନ ଅପ ଏପରି କହୁଁ ହେବ ପ୍ରେମଖ୍ୟାଉ ॥

ଅମୀ କୁଞ୍ଜାଃ ଧୂବାଂ ଅମଳଦକ୍ଷରେ ତ ମପି ନୁହଂ

ଦ୍ୟୁମାଣୀୟଂ ତେଜଃ ସଖି ନ ବଦତୋ ନ ଯତବଗ ।

ଲଦାନୀଂ ପତ୍ୟେତେ ଯୁଗପଦୂପତାପଂ ବଦସତେ ।

ପ୍ରଭୌ ମୁକ୍ତାପେକ୍ଷେ ବଜ୍ରବ ନହୁ ବୋ ବା କ୍ଷମୁଖତା । ୧୦୦
 ବୃକ୍ଷ ଥିଲା ଦଳେ ଏହି ଲୁଣ୍ଠମାନେ କେତେକେ ମୋଦ ବହୁଥିଲେ ।
 ବୃକ୍ଷମାନେ ଡିଉ ଅନ ନପୂରଣ କେତେ ବା ବରୁ ନ ଥିଲେ ।
 ଏବେ ସଖି ଦେଖ ସେହି ଲୁଣ୍ଠ ବୃକ୍ଷ ମାନସେ ତାପ ବଢ଼ାନ୍ତି ।
 ପ୍ରଭୁ ବାମ ଦେଲେ ତା ଦେଖି ସବଳେ କ୍ଷମୁଖର ବଜ୍ରନ୍ତି । ୧୦୦ ।

ସମାପ୍ତ ।

